

Dung Saigon

Êm ả một đời

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Thục Vy đến thăm tôi khi tôi đi chơi về.

Nhìn qua cửa sổ thấy tôi ngồi thờ Phì phò trước cái quạt, Vy kêu lên :

- Trời ơi thờ gì nghe như bò rống thế ?

Tôi vừa cười vừa mở cửa :

- Còn hơn bò rống nữa . Xách cái gỏi chợ, vừa nặng về mệt chết.

Vy bước vào, nhìn quanh :

- Chàng đâu rồi ?

- Đi làm

- Máy giờ ông ấy về ?

Khoảng mười hai giờ.

Tôi choàng tay qua cổ Vy thân mật kéo lại bàn khách :

- Ngồi đi . Trưa nay ở đây ăn cơm với vợ chồng ta nhé.

Vy ngập ngừng :

- Định Thế, nhưng không biết có gì bất tiện không ?

Tôi mở to mắt, ngạc nhiên :

- Bất tiện gì ?

- Vợ chồng son mà ta lại tới làm kỳ đà cản mũi bạn, e rằng...

Tôi gạt phăng đi :

- Chỉ vớ vẩn . Làm gì có chuyện đó . Vy hên ghê . My đang tính làm bún chả thịt nướng trưa nay đấy . Có Vy tiếp tay My đỡ ngại làm.

Tôi lại than :

- Mệt muốn chết.

Vy nhìn tôi, tò mò :

- Nghe bạn kêu mệt hoài ngầy! giờ . có gì lạ thế ?

Tôi mỉm cười, hơi thẹn thùng:

- có bầu sáu tháng rồi nè . không thấy sao ?

Vy reo lên, đứng lùi ra xa ngấm nghĩa tôi :

- Ừ nhỉ . Tại bạn bận áo rộng thùng thình nên ta không để ý . Mối ao bầu thịnh hành quá nên chẳng biết cô nào là con gái, cô nào đã có chồng, cô nào có bầu thật hay bầu... thời trang nữa.

Tôi phì cười xao xao trên bụng . Vy đặt tay lên bụng tôi :

- Đạp dữ không ?

Tôi gật đầu . Vy thắc mắc :

- Chẳng biết con trai hay con gái nhỉ.

Tôi cười cười :

- Trai gái gì cũng tốt.

Vy lắc đầu :

- Năm nay Nhâm Tý . Nam Nhâm nữ Quý, My sinh con trai tốt nhất.

Tôi gật đầu nhẹ nhẹ :

- Ông vũ cũng nói thế . Mình mong sanh con trai cho ông ấy bằng lòng.

Vy nhìn tôi bằng ánh mắt của người làm ra vẻ hiểu biết :

- Nhưng My có thấy dấu hiệu gì cho thấy là sinh trai hay gái không ?

Tôi làu tấu :

- Bụng mình gọn lăm, chắc sinh trai.

Vy vuốt má tôi :

- Thích ăn ngọt hay chua ?

- ngọt

Vy kết luận tỉnh bơ :

- Tồi, sanh con trai, nhất định . Tôi cười thoải mái . Vy tiếp :

- Anh chàng Vũ tha hồ mà khoái . Ông ấy không thích con gái à ?
- Thích nhưng vẫn chịu có con trai hơn :
- Đàn ông là vua ích kỷ mà lại hay chê đàn bà ích kỷ.
- thế mới là đàn ông.

Chúng tôi vào nhà trong . Tôi lấy cho Vy một bộ cánh lụa mặc ở nhà . Vy đứng thay tự nhiên trước mặt tôi . Tình thân thích bạn bè từ bao lâu vẫn còn, qua hành động tin cậy đó . Cả buổi sáng tôi thật vui nhờ Vy . có Vy, ngôi nhà bị xáo trộn hẳn lên . Rộn rã tiếng cười nói . Mọi ngày, ngôi nhà hầu như chìm vào im lặng khi Vũ bước ra khỏi cửa . Chàng đi làm lúc tôi còn say ngủ và trời chưa tan sương mù buổi sớm . Tôi thức dậy khoảng tám giờ, lúi thủ dọn dẹp nhà hay đi chợ, âm thầm làm bếp . Xong công việc, tôi nằm đọc sách chờ Vũ đi làm về . Mỗi lúc đó ngôi nhà mới vang tiếng nói . Đôi khi Vũ phải làm việc tới hai ba giờ trưa . Tôi ngủ tiếp đi vài tiếng cho đến lúc xe Vũ về đến đầu ngõ mới giật mình thức dậy . Cuộc sống của tôi nhàn rỗi và im vắng đến thế . chỉ náo động ồn ào bất chợt khi có lũ em bay bạn bè đến thăm và ở lại chơi một buổi, như Vy lúc này . Vy ngồi chế hộ tôi rửa rau muống sống . Ăn bún chả thịt nướng . rau muống phải tự chế lấy mới ngon . Rau ở hàng chế sẵn dao bào, lại bỏ hết lá ăn dai và trông mất cảm tình . Tôi thái miếng thịt ba chỉ ra từng miếng nhỏ để ướp hành tỏi nước mắm trước khi đặt vào vỉ nướng.

Hai đứa vừa làm vừa nói chuyện buyên thuyên . Giá có Vũ ở nhà thế nào chàng cũng phải kêu ;

- Đàn bà mà xúm vào nhau là cái miệng tươp phát ngán luôn.

Vy kể tôi nghe về cuộc đấu bóng bàn thân hữu với mấy hội khác vừa tổ chức ở Câu Lạc Bộ hôm đầu tháng . Tôi nghe thật chăm chú và chợt nổi dậy trong lòng niềm khao khát được tung hoành bay nhảy

trước chiếc bàn lưới nhỏ như lúc xưa . Vy bị đối thủ hạ giải đánh đơn nhưng thắng trong giải đôi . Kể xong Vy nói.

- Phải có My thì kể như hội mình thắng vẻ vang rồi.

Tôi cười nhẹ, ngồi im . Vy ngẩng lên nhìn tôi :

- Hết mê đánh bóng bàn rồi à ?

Tôi lắc đầu :

- Không phải thế . Nhưng mình lúc này chơi bóng bàn sao nổi nữa.

Vy gật đầu, trêu:

- Ừ, mình quên là hồi này My xoay ra chơi bóng rổ.

Tôi ngăn người nhìn Vy cười khúc khích và chột hiểu. Con bé láu cá thế đấy. Tôi hét lên:

- Vy mà cũng biết ngôn ngữ tối mò thế nữa à?

Vy cười ròn rã:

- Lớn phải khôn chứ.

- Tưởng chỉ dân có chồng mới khôn thôi.

Vy tinh quái:

- Nó thế có nghĩa là My khôn lắm nhỉ. Biết rành loại ngôn ngữ đó là cái chắc, phải không?

Tôi đỏ mặt, cúi xuống thót thọt:

- Vy hồi này... khá quá.

- Chứ sao.

- Lấy chồng đi.

- Chả cần. Bạn bè có chồng rồi quay về dạy khôn mình luôn.

Vy chột nghiêm mặt:

- My này.

Tôi đáp khẽ:

- Gì thế?

- Ta mới có một tên bạn trai.

Tôi hừ một tiếng:

- Nói vậy từ trước đến giờ Vy chưa hề có bạn trai bao giờ?

- Không phải thế. Người bạn trai này... đặc biệt.

- À... à...

- Anh chàng theo tán ta ba bốn tháng nay rồi.

- Con cái nhà ai ?

- Chẳng biết. Nhưng trông cũng khá.

- Khá thế nào?

- Đẹp trai kiểu.. đàn ông, không công tử bột. Có xế hộp, hình như là công chức Bộ Ngoại Giao thì phải.

Tôi reo lên:

- Được lắm. Công chức ấy là công chức cỡ bự. Vy OK. rồi chứ?

Vy bĩu môi:

- Việc quái gì phải vội. Anh chàng tính nết cũng được, chỉ phải cái tội nói nhiều, y như ông Vũ của bạn vậy.

Tôi phì cười:

- Ông Vũ là dân nhà báo nói nhiều cũng được. Còn anh chàng đó nói nhiều làm Vy bực phải không, chàng tán kỹ quá chứ gì?

Vy hất đầu:

- Bởi thế. Ta sợ dân ấy "ngoại giao" thôi chứ không thành thực. Còn cái bề ngoài mà ăn nhằm gì.

Tôi gật đầu. Nhà Vy giàu có, đâu có cần đến chuyện tiền bạc lắm. Vy hơi kén chọn, nhưng tôi nghĩ là Vy có quyền. Nhà giàu, đẹp, học giỏi, ngoan... Vy là mẫu người cho bao kẻ ao ước. Tôi nói:

- Bạn tới để khoe anh chàng chứ gì.

Vy bẽn lẽn:

- Khoe gì. Kể nghe chơi vậy mà.
- Đừng, kể nghe thật ta mới nghe. Hắn tên gì?
- Định. Khoảng ba mươi.
- Tuổi lý tưởng cho người ngoại giao. Nhiều triển vọng đi ngoại quốc.
- Ừ, hắn từng đi ngoại quốc ít lâu. Ở Pháp thì phải.
- Thế chuyện đôi trẻ tới đâu rồi?
- Anh chàng tỏ tình rồi, nhưng Vy chưa trả lời.
- Bao lâu rồi?
- Một tuần.

Tôi kêu lên:

- Định bao giờ?

Vy lúng túng:

- Chưa biết. Vy định tới vấn kế My đấy.

Toi la làng:

- Tự Vy biết Vy chứ, My làm sao biết được.

Vy nhìn tôi khẩn khoản:

- Nhưng qua những điều vừa kể, My có nghĩ là có thể tạm chấp nhận Định... để tìm hiểu thêm không?
- Cũng được. Cảm tình của Vy với Định ra sao?
- Chưa yêu, nhưng cũng thấy mến.

Tôi đứng lên:

- Xong rồi. Mến là xong rồi. Kể như không có gì trở ngại trên con đường tiến tới của hai trẻ, ta nhận thấy thế. Ta tác thành cho.

Vy lờm tôi:

- Nói nhự. mẹ người ta.

Tôi cười rúc rích. Vy kể tiếp:

- Anh chàng bảo nếu có ta, hai đứa sẽ tiến xa trong lãnh vực ngoại

giao vì ta có đủ điều kiện đi làm ngành này.

Tôi ngồi im. Vy đi làm? Chuyện ấy bỗng nhiên làm tôi xao động. Gần một năm qua tôi nghỉ ở nhà thật nhàn rỗi. Sau vụ Vũ nắm cổ lão Phó Giám Đốc định đập rồi bắt tôi nghỉ việc, tôi cũng đồng ý với Vũ là thôi đi làm, ở nhà nghỉ ngơi. Hai đứa đã "giàu to" kể từ lúc đó, tình yêu tràn đầy, vật chất tạm đủ, không có gì lo nghĩ và bận rộn. Vũ đi làm trong nôn nóng trở về bên tôi và tôi chờ đợi chàng trở về với bao mong nhớ. Tình yêu bộc lộ nồng nàn mỗi lúc chúng tôi ở cạnh nhau, khi gặp lại, dù chỉ xa nhau mấy tiếng đồng hồ.

Trong miên man hạnh phúc, Vũ đột nhiên đổi ý. Chàng muốn có con. Vũ nói có con để tôi vui và bận rộn đôi chút sẽ thấy ngày bớt dài. Chúng tôi không còn bận tâm đến vấn đề kiêng cử đề phòng gì nữa cả. Khi tôi nói cho Vũ nghe sự biến đổi của cơ thể, Vũ cười ha hả:

- Rồi, anh đã buộc chặt được chân em.

Tôi hỏi:

- Buộc vào anh hay buộc vào chân giường ở xó nhà?

Vũ nhăn mặt:

- Vào anh chứ. Em chúa đa nghi.

Tôi cười lặng lẽ. Mỗi khi nằm cạnh nhau Vũ thường đặt tay trên bụng tôi xoa nhè nhè. Chàng nghe ngóng, lắng tìm dấu hiệu của một nguồn sống mới dưới lớp da bụng mịn màng của tôi. Chàng thủ thỉ âu yếm:

- Cho anh một đứa con thật khỏe mạnh.

Tôi gật đầu:

- Và thật ngoan.

Dần dần bụng tôi căng cứng và lớn dần lên, nhô cao. Tôi may một loạt đồ ngắn kiểu bà bầu để mặc, không để ý chắc chắn mọi người

không biết tôi đã có thai. Nỗi thẹn thùng nhẹ nhàng nào đó đã khiến tôi hành động như vậy. Ngày ngày tôi sống trong niềm hy vọng mong lung, với những ước muốn tốt đẹp cho một đứa con kiểu mẫu. Tôi bỏ quên ý muốn đi làm trở lại, được góp phần chia xẻ với Vũ những mệt nhọc, âu lo và dành dụm thêm một số tiền bảo đảm cho tương lai không rõ rệt. Cho đến bây giờ, bỗng dưng những lời Vy nói làm tôi nôn nao. Tôi buột miệng:

- Thích nhỉ. Hai vợ chồng cùng đi làm một ngành...

Vy đỏ mặt nguýt tôi:

- Hay chưa? Vợ chồng ai vậy?

Tôi bật cười thành tiếng:

- Là My nói thế. Một cặp cùng đi làm, cùng thành công thì thật là dễ chịu.

Vy đẩy rổ rau đã chẻ xong lại phía tôi:

- Sao bạn không đi làm lại đi?

Tôi nhăn mặt:

- Ông Vũ không chịu

- Gan nhỉ. Chắc vẫn còn hận xử phó giám đốc tím ruột tím gan.

Tôi gật đầu. Khó lòng mà thuyết phục Vũ thuận cho tôi đi làm lại. Hơn nữa, lúc này tôi đã có thai, kiếm một việc làm thích hợp thật khó. Tôi thở ra:

- Thôi, ở nhà trông con vậy.

Có Vy phụ giúp, món bún chả thịt nướng hoàn tất sớm. Hai đứa kéo nhau lên nhà trên. Vy nằm dài ra giường duỗi chân thoải mái. Tôi vịn quạt chạy nhè nhẹ. Vy nhìn quanh:

- Vợ chồng My sướng thật. Đầy đủ ghê.

- Dành dụm mua sắm mãi mới được vậy đó.

- Những vật dụng mua bằng đồng tiền do chính mình làm ra bằng mồ hôi nước mắt thật quý và ý nghĩa, My nhỉ.

Tôi gật đầu:

- Lúc trước ở nhà mình xài đồ của gia đình như phá của. Lấy chồng rồi sắm sửa được, mình lại nâng niu còn hơn nâng niu con mọn nữa.

Chúng tôi cùng cười. Vy ngấm tôi:

- Nhiều đứa có bầu trông mệt mỗi lượt bệt nắn hết sức, vậy mà bạn cư phơn phớn ra. Còn xinh, còn khỏe hơn lúc thường là khác. Hèn gì ông Vũ chết mê chết mệt bạn cũng phải.

Tôi tủm tỉm cười không nói. Vy tiếp:

- Ngó My mát mắt ghê.

- Sao mát?

- Y như người vừa tắm xong. Quần áo, thân hình, tất cả toát ra một vẻ gì tươi mát. Nhiều người mới ngó thấy đã phát sốt lên vì nóng nực, luộm thuộm...

Tôi không cho là Vy nói khéo. Vy xưa nay vốn thật thà và vụng nói.

Vy khen mình thành thật, tôi nghĩ vậy, nhưng tôi vẫn nói:

- Âm mưu gì mà hôm nay bỗng khen mình kỹ thế?

- Âm mưu gì? Nói thật đấy chứ.

Tôi đáp:

- Cám ơn.

Rồi kéo chiếc va ly nhỏ ở góc bàn đặt lên giường, mở ra. Vy hỏi:

- Gì thế?

- Mình may sẵn các thứ cần dùng cho đứa bé.

Vy à một tiếng, nhồm dậy. Hai đứa châu vào xem. Tôi trịnh trọng nâng từng thứ đặt ra giường. Những đôi bao tay, bít tất. Tã lót vuông và treó. Áo lạnh, mũ đội đầu bằng len và sợi. Băng rôn, phấn rôm...

cùng những thứ linh tinh như khăn tay, yếm rãi, kim băng. Tất cả hầu hết là màu trắng và còn lại là màu hồng nhạt.

Vy kêu lên:

- Trời, may nhiều thế?

Tôi mỉm cười, liệt kê:

- Ba chục tã vuông, bảy chục tã chéo, năm đôi bao tay, năm đôi tất, hai bộ len, ba chục yếm rãi... Mình còn lo chưa đủ đó.

Vy lại kêu lên:

- Nhiều thế?

Tôi lúc lắc đầu:

- Ai biết đâu. Mỗi người chỉ một cách, mình làm đại.

Vy mân mê những món đồ trên tay:

- Đồ trẻ con xinh ghê, trông phát mê.

Tôi co rút hai vai:

- Cứ tưởng tượng đứa con mình nhỏ xíu mặc vào những thứ này cũng đủ thấy xinh xắn dễ thương rồi nhỉ.

Vy đặt các vật dụng vào va ly trở lại và đóng nắp. Tôi bỗng nói:

- Ông Vũ về đó.

Vy hỏi:

- Đâu?

- Hai phút nữa. Về đến đầu ngõ rồi.

Vy nhìn tôi thán phục:

- Sợ My thật. Vợ chồng quen hơi bén tiếng có khác. Còn cách nhau cả... nửa cây số mà đã biết có nhau rồi.

Hai phút sau Vũ về đến cửa nhà. Giọng chàng oang oang:

- Nhất định hôm nay nhà có khách.

Tôi hỏi vọng ra:

- Đố biết ai?

- Không đàn bà thì .. đàn ông.

Tôi cười rũ ra:

- Sai, con gái.

Vy cũng la lớn:

- Chưa thấy người đã thấy tiếng.

Vũ hiện ra ở khung cửa buồng trong:

- Đoán trúng phóc. Chỉ có cô Vy chứ không thể là ai khác.

Vy nheo mắt:

- Sao anh tài thế?

Vũ bỏ chiếc kính mát lên mặt bàn:

- Bí mật.

Vy cố hỏi:

- Hỏi thật mà!

Vũ chỉ tay nhà ngoài:

- Túi quít trên bàn. Cô là vua mê quít, đến nhà ai cho quà cũng cho quít thôi.

Chúng tôi cười rộ. Vy cong cớn:

- Nhưng tại sao anh dám đoán là Vy mua quít đến cho hai ông bà?

- Kệ. Cứ đoán thế coi bồ... có lời. Chả lẽ cô lại mang về nhà dù không có ý định đem cho?

Vy vênh mặt:

- Chứ sao. Vy mua về nhà chứ bộ.

Vũ cười cười bỏ đi Vy ghé tai tôi:

- Mua quít cho Mỹ đấy, lúc đến mãi vui chuyện quên khuấy đi mất.

Tôi đùa:

- Thật không? Hay tại ông Vũ trêu..

Vy lườm tôi:

- Nhỏ này..

Tôi đứng lên:

- Mình đi nướng thịt là vừa. Ông Vũ rửa mặt xong vào ăn liền cho nóng.

Vy lại theo tôi xuống bếp. Tôi bỏ than vào chiếc lò nhỏ, đốt cháy và quạt hồng trong lúc Vy cho thịt lên vỉ nướng. Mở rổ xuống than cháy xèo xèo bốc khói mù mịt.

Vũ đang rửa mặt gần đó kêu ầm lên:

- Thơm quá, nhưng chết ngạt vì khói mất thôi.

Vy nói:

- Bún chả thì phải thế mới ngon.

tôi tiếp:

- Ngửi khói trước cho thêm rồi đến lúc ăn mới thấy thú vị.

Khói cuộn cuộn bốc lên cao, tỏa ra chung quanh và len lỏi lên nhà trên. Tới phiên tôi rên rỉ vì mắt cay xè:

- Khói nhiều quá thể.

Vy đồng ý:

- Ủ, cái lò này hơi nhỏ.

Vũ đứng nhìn tỉnh bơ:

- Khói thơm chứ. Anh thích ngửi khói..

Tôi đứng vùng dậy và Vũ ù té chạy lên nhà trên, vừa chạy vừa cười nắc nẻ. Thực Vy bảo tôi:

- Hai vợ chồng vui nhỉ?

- Ông ấy y như trẻ con.

Vy xì một tiếng:

- Còn My thì người lớn với ai.

Tôi nói:

- Bởi thế mới có chuyện.

Khi tôi và Vy mang đĩa thịt nướng lên thì Vũ đang nằm nhắm mắt ngủ ngon lành. Tôi hét lớn:

- Trời ơi, ông này quá thể.

Vũ choàng dậy:

- Gì thế?

- Chưa ăn đã ngủ rồi. Lại sắp đổ tại đầu bao tử đi.

- Không. Đầu bao tử thì ăn no mới buồn ngủ.

- thế bây giờ là tại sao?

- Tại mệt.

Tôi nhăn nhó:

- Anh thì chỉ giỏi kiếm có. Ra ăn cơm cho Vy còn nghỉ trưa nữa chứ.

Vy cười cười bước ra phòng ngoài. Bữa ăn trưa đã dọn sẵn sàng. Ba người ngồi quây quần quanh chiếc bàn nhỏ.

Đang ăn Vy bỗng hỏi:

- Anh Vũ mặc bộ pyjama cắt khéo nhỉ.

Vũ chỉ tôi:

- Tác giả đây.

Tôi nói nhỏ:

- Chê thì cứ chê, tôi không sợ đâu.

Vy cười tươi:

- Khen thật đấy chứ. Ta không ngờ bạn lắm tài thế.

Tôi ngồi im, những miếng ăn trong miệng bỗng ngon hẳn lên. Nếu quả thật là tôi khéo thật? Những cái được gọi là khéo léo ấy đã làm tăng giá trị của một nàng dâu, một người nội trợ, một người đàn bà để tôi trở thành tốt đẹp trong mắt mọi người. Nhưng điều mà tôi thực

tâm mong muốn bao giờ cũng vẫn là làm tất cả để được nhìn thấy hạnh phúc tràn đầy trong đời sống lứa đôi. Những khéo léo của nàng dâu đảm, một người vợ ngoan, một người đàn bà hiền thực và gì nữa chẳng biết tôi có được đủ không, nhưng riêng với Vũ tôi tin tôi đủ sức, đủ tài để chiều chuộng, thương yêu và hầu hạ chàng hết mực.

Vì chàng là tất cả, tình yêu, lẽ sống và niềm hy vọng của đời tôi khi rời khỏi gia đình.

Mỗi khi thấy tôi có vẻ mệt mỏi hay buồn buồn Vũ thường hỏi han săn sóc tôi:

- Em cần gì không? Em nghỉ ngơi đi, có gì nặng nhọc để đẩy anh làm chọi Em uống thuốc bổ thật đều đặn nhé. Em thấy gì khác lạ không?

Một lô câu hỏi làm tôi phát mệt. Tôi trả lời:

- Không có gì hết mà. Đàn bà có bầu thường vậy đấy, anh đừng để ý.

Nhưng Vũ nhất định bắt tôi phải nghỉ ngơi, đọc sách, tránh làm việc nặng và chăm chỉ uống thuốc bổ. Uống thuốc dù là thuốc bổ - là điều tôi sợ nhất, nhưng nhìn nét mặt lo lắng của Vũ tôi lại thấy tội nghiệp, ráng uống cho Vũ bằng lòng. Vũ lại dành luôn công việc giặt quần áo.

Mỗi tối, trước khi đi tắm Vũ xoay tròn ra, chỉ mặc mỗi chiếc quần lót Crocodile trắng, ngồi chải chải vò vò một thau đầy quần áo bẩn.

Trông Vũ to lớn thế mà đánh vật với thau đồ tôi không nhìn được cười. Đàn bà chân yếu tay mềm mà vò thật khéo. Còn Vũ chẳng khác đánh đồ vật. Tôi nói:

- Anh vò thế thì khi phơi khô, cái áo trở thành cái dễ rách.

Vũ thản nhiên:

- Vò thế mới sạch.

- Vậy mọi ngày em vò bần lắm sao?

- Anh không biết. Nhưng nếu anh làm thì anh nghĩ làm thế mới sạch.

Vũ thế đó, chiều chuộng, săn sóc, dễ bắt nạt nhưng cũng dễ nổi nóng và cương quyết. Con người chàng là tổng hợp của tất cả những gì gọi là mâu thuẫn. Cũng như tất cả những người đàn ông khác, Vũ cũng thích được tỏ ra độ lượng với kẻ khác, nhất là đối với vợ chàng. Tôi đã... lợi dụng đức tính đó, để bắt nạt Vũ, một tí thôi, đặc biệt trong lúc đang mang bầu đầy mệt nhọc.

Vũ kiên nhẫn chịu đựng những "hành hạ" của tôi một cách dễ thương. Khi đi làm về chàng luôn nhớ mua cho tôi một gói quà nhỏ.

Khi thì gói ô mai, khi thì phong chocolat, lúc túi kẹo dừa nho nhỏ.

Buổi tối, bỏ cả giờ đọc báo, xem ti vi hoặc nghỉ ngơi Vũ đưa tôi về chơi bên nhà. Hình như chàng cũng hiểu rằng người con gái khi đã lấy chồng và nhất là lúc có thai, rất thích được gần kề bên mẹ, bên chị em. Những lần về nhà chơi như thế chúng tôi đã ở lại đến khuya. Tôi lê la cạnh mẹ để hỏi han những kinh nghiệm về vai trò người mẹ. Tú, Thảo quán quít bên tôi hỏi han săn sóc đủ thứ. Tôi cảm thấy được đầy đủ và an ủi. Vũ nhìn tôi bằng ánh mắt thiết tha triu mến chứa chan. Trong đêm khuya lạnh, hai vợ chồng trở về trên con đường vắng, Vũ thường trêu tôi:

- Bây giờ mà có thằng nào nhô ra đòi tiền mãi lộ là anh quăng em, quăng xe mà chạy à.

Tôi bĩu môi:

- Dám.

- Chứ sao không?

- Anh bỏ được xe, bỏ được em, nhưng dám bỏ Cu Tý lại không?

Anh chàng cười hề hề:

- A, cái đó thì không được. Con cưng của bố mà, kẻ nào đụng đến là tới số...

Tôi hỏi:

- Lạnh không, Vũ?

- Không.

- Giỏi nhỉ.

Vũ thú thật:

- Ruột gan anh nóng hôi hổi.

Tôi ngạc nhiên:

- Sao lạ thế?

- Trong lúc ở nhà em, anh uống mấy ly trà nóng, toát cả mồ hôi.

- Để làm gì vậy?

- Tại... buồn ngủ.

Tôi cười thương hại:

- Thôi, từ nay ít đưa em về nhà đi nhé. Anh đau bao tử mà ăn xong đi xe ngay thế nào cũng đau nặng cho mà xem.

Vũ hăng hái:

- Ăn nhằm gì.

Tôi ôm chặt eo chàng và úp mặt lên lưng Vũ. Gió đêm phả qua mặt, lạnh tỉnh cả người. Tôi bỗng thấy thương Vũ lạ lùng. Người đàn ông sinh ra là để bay nhảy, rong chơi. Bây giờ bị ràng buộc vào một chỗ, một người đàn bà, với biết bao là sẵn sóc chiều chuộng.. vất vả thật.

Tôi nói:

- Từ ngày mai em không đi chơi nữa đâu.

Vũ hỏi:

- Em muốn làm gì?

- Đan áo len cho con.

- Trời đất. Có đủ rồi mà.

- Đan nữa. Nếu dư thì để dành cho đứa thứ hai.

Tôi dúi mặt vào lưng Vũ cười thích thú trong lúc Vũ giả bộ rên hừ hừ. Cái bụng của tôi đã đến thời kỳ không thể che đậy được nữa. Không dung nó trở nên nặng nề và mệt mỏi quá sức. Mỗi lần Vũ nhìn tôi bước đi một cách khó khăn chàng lại trêu:

- Còn đâu cái thừa mặc mini-jupe đi dạo khắp phố phường. Còn đâu cái dáng thon thon của em. Cho em hét ra đường liếc dọc liếc ngang nhé.

Tôi ôm bụng lườm Vũ:

- Chỉ tại anh.

- Hay nhĩ.

- tại anh ham có con.

Vũ cười:

- Bộ em không ham sao. Không ham mà mang bầu.

Tôi nhăn mặt hét ầm lên cho Vũ không tiếp tục nói nữa. Lúc nào cũng vậy, Vũ có cái tật nói dai và tôi thì có tính hay la hét găt gỏng. Thêm vào cái bầu luôn luôn hành tôi, Bổng dung toi đổi tính. Những tháng đầu mang thai, tôi luôn giận dỗi và cãi nhau với Vũ. Mỗi lần đưa tôi về thăm nhà Vũ lại than thở với mẹ (anh chàng khôn lắm, biết Mẹ thương nên chỉ than với Mẹ thôi). Nhưng lần này Mẹ không mắng tôi bắt nạt Vũ mà Mẹ lại nhẹ nhàng khuyên Vũ:

- Con chịu khó chiều nó, nhin nó một tí. Đàn bà có bầu con so thường hay bực bội găt gỏng luôn như thế.

Vũ nghe mẹ khuyên nên đã nhin tôi. Mỗi lần thấy tôi nhăn nhó là Vũ lại dịu dàng hỏi han tôi, hay săn sóc cho tôi dịu cơn bực tức đi.

Buổi tối ăn cơm xong, tôi dọn bát đĩa xuống nhà. Vũ đứng cạnh nhìn

tôi lẳng xăng làm việc. Chàng chột nói

- Mình phải kiếm một người làm em ạ.

Tôi nhăn:

- Người làm làm gì. Nhà chỉ có hai người.

Vũ nheo mắt đùa tôi:

- Sắp sửa ba rồi chứ. Kiếm một người làm giúp đỡ em lúc sanh nở.

Nó trông con cho em đi chơi không sợ hơn à.

Tôi lặng thinh có vẻ xiêu lòng với đề nghị của Vũ. "Thằng bé" trong bụng chẳng hiểu buồn bực chuyện gì đập tôi một cái đau nhói. Tôi buông chén ôm bụng rên lên. Vũ hốt hoảng:

- Sao thế My?

- Nó đập em.

Vũ bật cười:

- Để anh đánh đòn nó. Thôi, lên nhà nằm nghỉ đi để anh rửa nốt cho.

Tôi lắc đầu:

- Sắp xong rồi, rửa thêm một lần nước nữa thôi.

Vũ ôm cánh tay tôi cản nhằn đùa:

- Lên đi mà. Anh "xin" được rửa chén hộ em.

Tôi nheo mắt:

- Tại anh "xin" đấy nhé.

- Ủ!

- Cầm đi kể với bạn anh.

- Đời nào.

- Lúc cãi nhau cầm anh đem ra nói xấu em.

- Không có đâu.

Tôi cười bước lên nhà nằm dài xuống giường. "Thằng bé" sắp đến ngày ra đời nên nó ngoáy dữ tợn. Nó đập tôi liên miên. Nửa đêm

đang ngủ thấy nhói đau giật mình choàng dậy. Cái bụng nặng nề xoay sở thật khó khăn. Tôi bị mất ngủ trầm trọng những ngày gần đây. Nhiều đêm thức giấc một mình tôi nằm ôm bụng nhìn Vũ ngủ say sưa như trẻ thơ. Lòng tôi dịu và thương chàng quá thể. Hạnh phúc của tôi đó, hạnh phúc bao năm tháng trong những ngày yêu nhau rồi lấy nhau của chúng tôi. Vũ biết là tôi yêu Vũ, nhưng chàng không thể ngờ được rằng tôi yêu chàng còn hơn cả yêu tôi. Yêu ngay từ ngày đầu, gặp chàng tôi đã linh cảm ngay cuộc đời tôi sẽ là của Vũ. Và không có gì ngăn cản được tôi bỏ lại sau lưng bao khuôn mặt con trai mê tôi, yêu tôi để chỉ biết có chàng, yêu chàng mà thôi.

Êm ả một đời

Chương 2

Vũ đã rửa chén xong, chàng hát một bài hát vui "ngày xưa có những anh chàng, vì đường công danh lỡ làng, hoặc vì duyên số bể bàng, mà.. tình yêu mặn nồng thấm thiết..". Bài hát vừa dứt Vũ đã nằm dài cạnh tôi:

- Em còn mệt không?

Tôi nói đỡ rồi. Vũ nhỏ nhẹ:

- Pha cho anh ly nước cam nhé. Rửa chén mệt quá.

Tôi gật đầu chống tay ngồi dậy. Vũ chỉ giỏi có thế. Lúc nào cũng sẵn sàng để sai tôi. Biết vợ mệt, thương vợ mà vẫn thích sai vợ. Cố tật của đàn ông đều thế cả. Mấy đứa bạn tôi có gia đình, cứ gặp nhau là than thở ông chồng:

- Đàn ông kỳ quá mày ạ. Lúc nào cũng đòi hỏi..

- Đàn ông chỉ biết than mà không biết làm.

- Đàn ông không tế nhị. Sai vợ như sai người ở không bằng.

- Tao chán chồng chán con quá. Ngày còn con gái ở nhà tha hồ lười biếng, tha hồ sai bảo người này, người nọ. Bây giờ bị chồng con hành lại, khổ muốn chết.

Ồi, đàn ông! Các bạn tôi mà nói chuyện về đàn ông thì nói hoài không dứt. Mỗi người đều mang một thứ tật. Chồng nhỏ Hoàng có

tật... bê bối. Chồng nhỏ Lam hay ba hoa chích chòe. Chồng nhỏ Thái có tật đọc báo trong bữa ăn. Và chồng tôi có tật nói nhiều, bạ đâu ngủ đấy. Đang nằm cạnh vợ nói chưa hết chuyện mắt đã nhắm tít từ lúc nào. Tôi lại phải hét lên đôi ba câu. Dậm chân đập tay thành thịch Vũ mới bừng tỉnh, nhăn nhó nụ cười:

- Anh xin lỗi.

Cứ anh xin lỗi là xong chuyện.

Tôi pha cho Vũ một ca nước cam thật đầy. Đầy đến độ tràn ra ngoài. Vũ đang nằm chờ tôi, đôi mắt lim dim như đi vào giấc mộng. Tôi tức quá, để chiếc ca thật mạnh xuống bàn phấn. Vũ mở choàng mắt ra:

- Xong rồi hả em.

Tôi không nói năng gì, bỏ ra salon ngồi. Một lát Vũ theo ra rủ:

- Đi về thăm ba mẹ đi Mỹ.

Tôi lắc đầu:

- Về hoài mẹ mắng em. Bầu bì gần ngày sanh rồi mà đi nhiều mệt.

Vũ cười:

- Hôm nay về mẹ không mắng đâu.

- Sao anh biết?

- Về nhờ mẹ kiếm hộ mình một người làm.

Tôi nhồm dậy:

- Ủ, về đi.

Vũ choàng tay đỡ tôi ngồi dậy:

- Thay đồ nhanh lên.

Tôi với chiếc áo đầm bầu trên mắc mặc nhanh vào. Vũ khoác lên người tôi chiếc áo ấm. Hai vợ chồng ríu rít ra xe. Tôi hỏi Vũ:

- Nước cam uống vừa không?

Vũ cười mỉm:

- Ngon lắm.

- Có khen nịnh không đấy?

- Có.

Tôi lườm Vũ dài thật dài:

- Lần sau đừng hòng em pha.

Vũ nháy mắt:

- Sẽ không bao giờ có lần sau. Vì em luôn luôn chiều anh mà.

Tôi cấu vào hông Vũ, chàng la lên:

- Có ngày anh cắt hết móng tay em cho coi.

Tôi lắc mái tóc phản đối. Ngồi lên xe Vũ chàng dặn tôi:

- Ôm eo anh thật chặt đấy nhé.

Tôi cười:

- Em ôm anh chặt quá thẳng bé tức, nó dám đập anh văng xuống

đường lắm à.

Vũ giả vờ nhăn mặt mắng thằng bé:

- Con hư rồi đấy. Chưa gì đã bênh mẹ.

Tôi bật cười:

- Dĩ nhiên rồi, con không bênh mẹ thì bênh ai.

Vũ nói:

- Để rồi em xem, mai mốt nó bênh ai cho biết.

Tôi cầu Vũ thêm một cái nữa. Vũ lao đao như muốn ngã xuống đường. Chàng mắng tôi:

- My, để yên cho anh lái xe.

Tôi gật đầu:

- Anh nhìn đối đáp, em để anh yên.

- Khéo ngã xuống đường bây giờ.

Tôi nháy mắt với chàng trong gương chiếu hậu:

- Đừng có dọa. em.

Vũ nói:

- Em vẫn chưa lớn hơn những ngày chưa có chồng bao nhiêu.

Tôi cười áp má lên lưng Vũ. Chàng vẫn nói với tôi, tình yêu của chúng mình đẹp quá nên với anh, em lúc nào cũng như ngày đầu của cuộc tình. Anh vẫn chiều chuộng nâng niu em, anh vẫn quý mến em không bao giờ có chuyện anh lăng nhăng bậy bạ được cả.

Tôi nhớ đến chuyện của Vũ với Quỳnh hôm nào. Định "bắt lỗi" chàng nhưng rồi tôi lại thôi. Cứ để mặc cho chàng kiêu hãnh với những điều chàng đã nghĩ. Tôi không muốn khơi dậy một chuyện tình thoáng qua Một lần nhẹ dạ của chàng.

Tiếng xe của Vũ quên thuộc đến độ chưa lên tiếng gọi thì Thảo đã chạy ào ra:

- Bà bầu! Bà bầu đến Tú ơi!

Tôi bước nhanh vào trước. Tú đang ngồi dĩa móng chân trong salon, nó ra hiệu với tôi:

- Chà! cái bầu hôm nay phát triển dữ.

Tôi ngồi xuống cạnh Tú. Vũ ngồi xuống cạnh tôi hỏi:

- Chị Mỹ đâu Tú?

Tú hất mặt vào trong phòng

- Đang làm massage mặt trong ấy.

Tôi nói:

- Mấy bà làm đẹp dữ. Người thì lo khuôn mặt, người lo đôi chân.

Tú vênh vác:

- Đời đang đẹp mà My. Ai như My, đi đâu cũng vác cái bầu trông nản quá.

Vũ day day mái tóc ngắn của Tú, mắng:

- Đừng có chê Mỹ có bầu còn đẹp hơn hồi con gái đấy cô ạ.

Tú cười, nghiêng mặt ngắm tôi:

- Anh Vũ có lý. Mỹ có bầu trông đẹp thật.

Tôi nhăn mặt:

- Thôi đi khổ ời.

Tú tròn mắt:

- Tú nói thật đấy chứ. Mấy đứa bạn em nó khen chị Mỹ mặc áo bầu trông dễ thương ghê. Nó nói không biết đến lượt mình có mang bầu có.. dễ thương như thế không?

Vũ cười cười:

- Mấy cô nhỏ này ăn nói ầu thật. Chưa lấy chồng mà đã nghĩ đến chuyện mang bầu.

Tú lườm Vũ:

- Thì đã sao?

Vũ lắc đầu:

- Không sao cả.

Tú ghé tai tôi, nói nhỏ:

- Anh Vũ hồi này vô duyên ghê Mỹ ạ.

Vũ la to lên:

- Này, cô Tú, thăm thì cái gì với chị cô đấy hả.

Tú làm bộ so vai không nói. Vũ nhăn nhó:

- Chị Mỹ đang mang bầu, cô đừng có rủ rê đi chơi, phiền lắm đó.

Tú tỉnh bơ. Nó làm như không nghe Vũ nói, ghé tai tôi kể một người bạn trai của tôi:

- Mỹ còn nhớ anh Khải chứ! Ừ! Anh Khải cận đấy, nhắc Mỹ hoài à.

Tôi đập khẽ lên vai Tú, nói:

- Đừng có chọc ông Vũ, ông ấy giận lên bây giờ.

Tú nháy tôi:

- Hồi này chị có vẻ thuần tính ghê nhỉ.

Tôi thở dài:

- Sắp làm mẹ rồi, trẻ con mãi sao được.

Tú mím môi:

- Đừng có than. Em bảo đảm với Mỹ là sanh xong sẽ có khối chàng dòm ngó Mỹ bây giờ. Gì chứ ông Vũ thì để em lo cho.

Tôi hỏi:

- Lo bằng cách nào?

Tú tỉnh nghịch:

- Kiếm cho ông ấy một cô bồ trẻ đi dung dăng là xong chuyện.

Tôi la lên như nước vỡ bờ:

- A! Con bé này đều quá, đều nhưh cái tên... cái tên gì nhỉ?
Tú mím môi cười. Tôi nói:
- Như cái tên Bắc Thiết giáp ấy.
Tú khoa tay đầu hàng:
- Thôi đừng la lối nữa, em xin về phe My.
Vũ đã có vẻ cáu vì hai chị em tôi bắt đầu phe lò sự có mặt của chàng. Vũ bảo tôi:
- Lên chào ba mẹ đã, My.
Tôi nói:
- Anh lên trước đi, chào hộ em luôn.
Vũ kêu toáng:
- Em ăn nói kỳ quá, ba mẹ mắng cho bây giờ.
Tú nói:
- Ba ngủ rồi ông ời, còn mẹ thức đang đọc kiểm hiệp trong phòng mẹ ấy.
Tôi cười cười:
- Thế thì cho ông Vũ tha hồ thủ thi. Tao cá với mày ông Vũ sẽ nói câu đầu tiên khi bước vào phòng mẹ là: Mẹ càng ngày càng "ăn hiếp" con nhiều hơn, Mẹ rần mắt, bướng bỉnh..
Vũ cắn mạnh lên vai tôi bất ngờ, chàng la:
- Đánh đá vừa vừa chứ.
Tú vỗ tay:
- Ông Vũ tức quá rồi.
Tiếng ồn ào khiến Mỹ từ trong phòng bước ra, với cái khăn quần gọn trên đầu để ép mấy sợi tóc bay lòa xòa xuống trán. Khuôn mặt Mỹ bóng nhẫy và loang lổ. Vũ chun mũi kêu:
- Khiếp.. Mỹ từ đâu chui lên vậy.
Mỹ tỉnh bơ ngồi xuống cạnh tôi, xoa tay lên lớp da bụng căng cứng của tôi gật gù:
- Con trai.
Tú nháy mắt:
- Con trai đừng giống anh Vũ.
Vũ trợn mắt:
- Con nhỏ này lại nói nhảm nữa. Con anh nhất định phải giống anh chứ.
Tú kêu:
- Mẹ xuống kia. Mẹ tạm quên đấu chưởng để xuống thăm con rể cưng của mẹ.
Tôi quay nhanh ra:
- Mẹ ạ.

Vũ cũng chào:

- Mẹ ạ.

Mẹ cười cười, chiếc kính lão trễ xuống mũi mẹ, hiền hậu:

- Vũ, My về đây hả. Con Tú làm gì mà mồm miệng om sòm thế?

Tú cong môi:

- Tại anh Vũ cứ trêu con.

Mẹ nhăn mặt:

- Ai mà trêu nổi cộ Có cô trêu anh thì có.

Vũ có vẻ thích thú, cười tủm tỉm. Tú lườm lườm đôi mắt nhìn Vũ hăm hẹ Vũ tỉnh bơ nói:

- Con đưa My về thăm ba mẹ, và nhờ mẹ kiểm dùm cho nhà con một người làm. My sắp đến ngày sanh rồi, con sợ My làm việc nhiều không tốt.

Tú ghé tai Mỹ nói nhỏ:

- Cưng vợ dữ ha Mỹ.

Mỹ gật gù, giọng bà lão:

- Vũ giỏi. Cưng vợ thế... đáng khen.

Vũ liếc Mỹ:

- Mỹ rửa mặt đi. Trông giống kẹ quá.

Mỹ vênh váo:

- Người ta làm mặt nạ mà bảo đi rửa mặt. Vô duyên chưa.

Vũ hỏi:

-Làm mặt nạ chi vậy?

- Cho nó đẹp.

- Có đẹp gì đâu.

- Sao lại không?

Vũ quay nhìn tôi, hỏi:

- Đẹp thật hả My, em thấy đẹp không?

Tôi gật đầu, Vũ rên lên:

- Trời ơi, đàn bà. Cái mặt thế kia.

Mỹ lườm Vũ:

- Ai bảo với Vũ bây giờ là đẹp. Sáng mai rửa mặt đi mới thấy đẹp chứ.

Mẹ hỏi Mỹ:

- Mẹ mua mấy quả dưa leo Mỹ lại đem đắp mặt hết rồi phải không?

Mỹ chối:

- Cả nhỏ Tú, nhỏ Thảo nữa đó Mẹ.

Tú cãi:

- Em không đó nghe. Lúc nãy em thấy con Thảo nó giã nát quả dưa leo trộn với cà chua của mẹ làm gì đó.

Tôi cười cười chỉ lên mặt Mỹ:

- Nó giã cho bà Mỹ đắp mặt chứ làm gì.

Mỹ nhăn nhăn:

- thế nào tí nữa không đến phiên con Tú đắp ké.

Tú bấu môi:

- Hôm nay em đánh trứng gà với mặt ong bôi mặt. Đâu cần dừa leo cà chua của chị.

Mẹ than thở:

- Tao đến điên cái đầu vì chị em chúng mày. Tối nào cũng lục đục, lĩnh kỉnh làm đẹp. Ba mày biết thế nào cũng mắng cho

Tú sụ mặt:

- Con gái mà mẹ. Con gái mẹ xấu ai thèm lấy nữa. Như chị My...

Tôi hất mặt:

- Tao sao?

- Chị có anh Vũ rồi, lại ôm cái bầu tâm sự thế kia mới khỏi cần làm đẹp.

Tôi đỏ mặt, lườm Tú, Mẹ bảo tôi:

- Tháng mấy My sanh?

Tôi nói:

- Còn hơn một tháng nữa thôi mẹ ạ.

Mẹ bảo Vũ:

- Chừng nào My đau bụng Vũ nhớ gọi điện thoại cho Mỹ nhé.

Vũ dạ nhỏ. Mẹ nói tiếp:

- Còn người làm thì để Mẹ tìm chợ Cỗ chừng bao nhiêu tuổi?

Vũ nói:

- Be bé thôi mẹ ạ. Mười bốn mười lăm cũng được.

Mẹ gật đầu:

- Được rồi. Hôm nào có, mẹ bảo em Tú nó chở lên cho.

- Mẹ nhớ.. sớm sớm.

- Ủ!

Chúng tôi ngồi chơi đến nửa khuya mới về. Tôi hỏi My, Tú, Thảo:

- Quý vị nào đi ăn phở Pasteur không?

Tú cầm tay Vũ lên xem đồng hồ:

- Gần mười một giờ. Có nên đi không nhỉ?

Mỹ sờ tay lên mặt, nói:

- Đi cũng được, nhưng còn cái mặt?

Vũ trêu Mỹ:

- Có sao đâu. Mỹ cứ để thế ra đường cũng đẹp chán.

Mỹ lườm Vũ:

- Đừng trêu tôi đi ông.

Tôi dục:

- Rửa mặt đại đi. Chỉ cần hai mươi phút là có quyền rửa mà.

Tú ôm vai Mỹ:

- Lần sau đừng có làm mặt sớ.

- Đi thay đồ thật lẹ, năm phút thôi nghe.

Thảo nói:

- Em khỏi cần phải thay đồ. Mặc sẵn từ lúc chị Mỹ đến. Biết thế nào anh chị cũng rủ đi ăn phở.

Tú bảo Thảo:

- Mà đâu có xe mà theo.

Thảo chỉ:

- Xe đạp.

Tú le lưỡi:

- Xe đạp mà đòi chạy theo với Honda Quê quá bé con ời.

Thảo lắc lắc mái tóc phản đối. Tôi nói:

- Thảo yên chí, Mỹ đề nghị Thảo, Tú, Mỹ chở ba.

Tú nói:

- Đi thay quần áo nhé.

Tôi gật đầu:

- Nhanh đi.

Tú khoác vai Mỹ vào nhà. Chưa đầy năm phút tôi đã nghe tiếng xe của Tú vọt ra. Mỹ đang ôm eo Tú cười khúc khích:

- Đi lẹ lên.

Mỹ nhìn thấy Thảo, cười:

- Ế! còn con tí Thảo.

Tú hất mặt:

- Mà cố thu người thật bé vào, ngồi giữa tao với chị Mỹ.

Thảo cười toe, nhảy phốc lên ngồi ôm chặt bụng Tú. Mỹ ngồi sau cùng, Vũ nói:

- Trông du đãng quá xá.

Tú vênh mặt:

- Có tiếc tiền phở không thì nói cho tôi quay xe về. Đừng chê tôi, khổ lắm.

Vũ bật cười:

- Anh được bao chứ đâu có bị bao mà tiếc nhỉ?

- Ai?

- Mỹ bao mà.

Tôi ngồi ôm lưng Vũ. Chàng nháy mắt với Tú:

- Xe anh cũng chở ba chứ ít là?

Tú phì cười. Vũ chột la lên:

- Thằng bé này phản đối bố, đập loạn xà ngầu lên thế? Coi chừng bố đánh đòn nghe.

Tôi nhăn mặt:

- Anh thật kỳ. Cái miệng lúc nào cũng nghĩ đến chuyện đánh đòn con không à.

Vũ cười:

- Anh nói đùa chứ bộ.

- Đùa rồi thành thật..

- Đời nào, anh yêu nó nhất nhất.

Tôi hỏi:

- Yêu nó chứ không yêu em?

Vũ nháy mắt:

- Em thì khỏi nói. Yêu super luôn.

Tôi thoi vào hông Vũ thật đau. Vũ la lên. Bên kia Tú, Mỹ, Thảo cũng la lên. Tôi nhìn sang thấy xe Tú đang chao đi như muốn ngã. Vũ hỏi:

- Gì thế Tú?

Tú nói:

- Em lọt ổ gà.

Vũ nhăn mặt:

- Đi cẩn thận cộ Khéo mà chưa ăn được tô phở nào cả ba chị em lại phải đi nằm nhà thương thì khổ.

Mỹ hét lên:

- Đốt cái miệng, lão Vũ đi. Chưa cho ăn đã trù ẻo.

Vũ cười:

- Đâu phải trù, đó là dặn dò chứ.

Tú vênh váo:

- Anh tin tài em đi. Em lái xe cừ lắm, không thể nào có chuyện đụng xe được.

Vũ nói:

- Tôi biết tiếng chị em cô rồi. Chị Mỹ ngày trước lái xe cũng giỏi như Tú vậy. Mỹ đang đi giữa Bonard bèn giả vờ ngã xuống đường, biểu diễn một màn khoe đùi đẹp.

Tôi đâm lưng Vũ thùm thụp. Có cái chuyện đó mà nói hoài nói hủy. Đàn ông kỳ cục không chịu được. Lúc nào cũng tự khen mình rộng lượng, không để ý chuyện lật vặt. Vậy mà mỗi cái chuyện tôi bị ngã ở phố Vũ không làm ơn quên dùm tôi. Lâu lâu lại nghe chàng nhắc đến một cách châm chọc khó chịu.

Hai chiếc xe dừng lại trước một tiệm phở ở đường Pasteur. Những ngày hai đứa mới yêu nhau, chúng tôi thường ăn phở ở đây. Vũ kéo ghé cho bốn chị em tôi ngồi. Chàng nói:

- Các cô gọi tự dọ Muốn ăn mỡ gầu, tái nạm, nước béo gì thì nói với chú bé kia.

Vũ ngồi nhìn bốn chị em tôi lao nhao dọn dò hàng phở thêm bớt những món mình thích. Chờ bốn tô phở được mang ra, Vũ mới gọi tô của Vũ. Toàn những món sách, lòng gì chúng tôi không biết tên, tự đặt cho cái tên khăn lông, quai guốc thay vào.

Tú nói:

- ăn gì không ăn, ăn quai guốc với khăn lông dai nhằng.

Vũ cãi:

- Đừng có nói bậy. Cái gì gọi là quai guốc, cái gì gọi là khăn lông?

Tú chỉ trong bát phở của Vũ:

- Chẳng phải là gì đây?

Vũ bật cười:

- Chị em cô này ăn nói nhảm nhí quá.

Mỹ thúc tay Tú:

- Kệ Ông ấy Tú ơi.

Tú nói:

- Nhìn anh Vũ ăn em thương quá.

Vũ nhăn mặt:

- Kệ tôi.

Thảo cười:

- Em khoái ăn khăn lông như anh Vũ.

Vũ xoa đầu Thảo:

- Anh em mình bồ nhau.

Mỹ nói:

- Vũ thích ăn quai guốc, khăn lông hôm nào nói trước đi tôi nấu cho mà ăn.

Tú reo:

- Mỹ trổ tài Bún bò .. khăn lông Huế.

Tôi cười cười:

- Phải đấy, lâu lắm Mỹ chưa được ăn bún bò chị Mỹ nấu. Chủ nhật này nghe.

Vũ cũng gật gù:

- Chủ nhật, được. Nấu sớm cho Mỹ ăn xong đi để là vừa.

Tôi hỏi Vũ:

- Sanh xong kiên ăn mấy tháng nhỉ?

Tú nói:

- Sáu tháng.

Thảo cãi:

- Kiên một năm.

Mỹ nhăn mặt:

- Kiêng gì dữ vậy. Hình như bảy tháng mới được ăn bún, ăn phở thì phải.

Tôi rên lên:

- Trời ơi. Kiêng thế thì chết em mất anh Vũ.

Tú cũng nhìn tôi lộ vẻ thương hại:

- Tội Mỹ thật, thôi, ăn tưới hột sen đi Mỹ ạ.

Mỹ gật gù:

- Phải đấy, ăn tưới đi chớ sợ gì. Sanh xong gọi ngay một tô phở lớn vào ăn.

Thảo thêm:

- Báo tin ngay cho chị Mỹ nấu bún bò.. khăn lông Huế đem vào.

Vũ cười thật tọ Chàng la làng:

- Gớm, chị em cô này lắm cầm quá.

Tú giả nhân giả nghĩa:

- Anh không thương chị Mỹ nên mới cười thích thú thế.

Tôi cũng nói:

- Anh chế diễu em tham ăn nhé.

Vũ vỗ trán bình bịch:

- Anh cười các cô nói chuyện chứ ai chế diễu em bao giờ.

Tôi hỏi Vũ:

- Anh muốn em kiêng ăn mấy tháng.

Vũ nói:

- Để anh hỏi mẹ.

Tôi dặn Vũ:

- Đừng rỉ tai mẹ bảo em kiêng lâu đấy nhé.

Vũ gật đầu:

- Không đâu. Anh chỉ muốn em kiêng ăn phở chừng nửa năm.

Tú lắc đầu:

- Phản đối.

Thảo dơ tay:

- Em cũng thế. Mỹ mà kiêng là em cũng bị kiêng.

- Sao lạ thế?

- Tại anh không bao giờ rủ em đi ăn phở. Chỉ rủ mình chị Mỹ không à.

Vũ nheo mắt:

- A! Cô nhỏ này hôm nay bắt lỗi anh. Anh xin lỗi vậy nhé. Từ nay anh sẽ rủ Thảo đi hoài.

Thảo vẫn lắc đầu:

- Em không thích ăn một mình. Phải có Mỹ mới vui.

Vũ bẹo má Thảo:

- Thảo ngoan nhất nhà.

Tiệm phở rục rịch đóng cửa. Vũ trả tiền rồi dục Tú:

- Thôi, về đi các cô Giới nghiêm đến nơi rồi.

Tôi hỏi:

- Liệu Tú về nhà có kịp không?

Tú lắc lắc mái tóc:

- Suya là kịp. Nhà em gần hơn nhà My mà.

Vũ bảo:

- Để anh chị đưa về đến cổng.

Phố vắng xe, vắng người nên thật dễ chịu. Tú chở Thảo và Mỹ đằng sau, phóng như bay. Tôi hoa cả mắt nhìn bóng Tú lướt trên mặt nhựa. Nhớ đến những ngày con gái của tôi, cũng như Tú, tôi chẳng biết lo sợ là gì. Một mình một chiếc xe phóng bừa phóng bãi. Đi khắp nơi không biết mệt. Từ ngày lấy chồng tôi đâm lười biếng và thích nường tựa. Không biết có phải vì Vũ chiều tôi quá hay tôi mệt mỏi vì tuổi trẻ đã mất rồi.

Đưa Tú về đến đầu ngõ, Vũ dặn:

- Chủ nhật này nhé.

Mỹ nói to:

- Nhớ đến đó. Không đến tôi kiện à.

Vũ cười ồn ào. Hai vợ chồng dừng xe nhìn đến mắt hút bóng Tú, Vũ mới nổ máy xe. Tôi ôm lưng Vũ, hỏi chàng:

- Anh có vui không?

Vũ nói:

- Vui

- Em cũng thế.

Vũ hỏi tôi âu yếm:

- Em mệt không?

- Hơi hơi, em đau lưng quá.

Vũ gật đầu:

- Chịu khó tí về nhà anh xoa lưng cho em.

Tôi cười ngọt ngào. Con đường vắng tênh chỉ còn tôi với Vũ. Nhớ những ngày chưa lấy nhau, Vũ vẫn từ nhà tôi trở về một mình khuya khoắc như thế. Bây giờ có nhau rồi, Vũ về có tôi. Một đời có nhau.

Tôi nghe mệnh mang một niềm hạnh phúc êm ấm, triền miên.

Người lao công mở rộng cửa phòng sanh và cô y tá đẩy chiếc giường có bánh xe lăn ra ngoài. Trên giường tôi nằm dài bất động, từ cổ xuống phủ bằng tấm vải trắng dày. Gió mát ủa tới làm tôi tỉnh táo đôi chút và tôi thoáng mơ màng nhận ra vài khuôn mặt thân quen

nhìn tôi rạng rỡ cười. Khuôn mặt Vũ gần gũi nhất. Chàng cúi sát tôi, gọi tên tôi khe khẽ:

- My, My khỏe chưa em?

Tôi cố gắng gật đầu, nhưng không cử động nổi.

Tiếng Vũ vang vang bên cạnh tôi đầy âu yếm:

- Con trai, em ạ.

Tôi nhếch môi cười. Con trai, anh thích nhé. Đúng với mong đợi không riêng của Vũ mà của mọi người trong hai gia đình nội ngoại. Đoàn người hình như nối đuôi sau Vũ, tiếng nói lao xao. Về tới phòng, cô y tá và người lao công bế xốc tôi đặt xuống giường đệm và đẩy chiếc nôi xinh xắn đến cạnh tôi. Mấy đứa em, mấy đứa cháu xúm xít chung quanh thì thảo bàn tán như sợ làm kinh động giấc ngủ của một thiên thần nhỏ.

Vũ ngồi xuống cạnh giường, nhẹ nhẹ vuốt mớ tóc lòa xòa bết trên trán đầm mồ hôi của tôi:

- Em thấy con chưa?

Tôi gật đầu:

- Trong phòng sanh phải không?

Tôi lại gật đầu, mỉm cười. Vũ hân hoan:

- Thăng bé trông... được lắm. Mình đặt tên con là Trường Sơn nhé. Tôi chỉ biết gật đầu điểm nhịp. Con. Tiếng gọi xa lạ mà gần gũi, thân mật lạ lùng. Tiếng gọi lần đầu nghe ngỡ ngàng ngập mà đầy áp hân hoan. Con của Vũ, con của tôi đó. Một đứa bé trai kháu khỉnh, tai to, nhân trung sâu và dài, tóc rậm, nằm say ngủ. Da dẻ còn nhợt nhạt, nhăn nheo, nhưng không che dấu nổi những nét dễ thương của nó. Trong lòng tôi, nỗi niềm vui sướng lớn dần và ào ạt như nước vỡ bờ. Tôi hồi tưởng lại chuỗi thời gian ghê gớm vừa qua Gần năm giờ sáng bỗng dưng tôi chuyển bụng. Lưng thật mỏi, và cơn đau bụng tăng dần. Tôi giật mình thức giấc, buột miệng rên khe khẽ. Vũ ngủ say nhưng cũng tỉnh ngủ rất nhanh. Chàng choàng dậy:

- Gì thế em?

- em đau bụng.

- Đau bụng thường hay là...

- Hình như đau chuyển bụng.

Vũ nhồm dậy như lò xo bật trên giường:

- CHết. Anh đưa em đi bảo sanh viện nhé.

Tôi ngán ngừ một chút rồi gật đầu. Vũ bước xuống đất bật đèn sáng choang cả nhà và gọi cn bé giúp việc thức dậy giúp tôi các thứ sửa soạn mang theo. Con bé còn ngái ngủ, trông ngán ngơ đến tội nghiệp. Tôi bảo:

- Em xếp sẵn ra đó, rồi cứ ngủ lại. Lát cậu đưa cô đi sanh thì ở nhà đóng cửa cẩn thận nhé.

Con bé gật đầu dạ nhỏ. Con đau lại nổi lên, cấp bách hơn. Vũ nhìn đồng hồ, chưa hết giờ giới nghiêm. Chàng tắc lưỡi:

- Thôi mình đi nhé em.

- Có nguy hiểm không?

- Có gì đâu. Mình cứ đi giữa đường. Anh lái xe thật chậm, ai xét thì họ ra chặn lại...

Vũ dìu tôi ra đường và dắt xe ra. Chàng móc hai cái túi xách vật dụng vào bóng đèn hiệu hai bên xe rồi mở máy. Tôi gắng gượng ngồi lên, ôm chặt lưng chàng. Lúc này tôi mới thực sự thấm thía sự cần thiết của một sức mạnh che chở cho mình những lúc bất trắc hay lo sợ.

Vũ lái xe chạy thật chậm giữa lòng đường. Phố xá vắng tanh và im vắng lạ lùng, chỉ có tiếng máy xe Vũ nổ dòn tan.

Chúng tôi tới bệnh viện gần nhà khoảng mười phút sau đó. Vũ để tôi chờ ở phòng khách rồi làm thủ tục nhập viện. Tôi nắm chặt hai thành ghế, rên rỉ mỗi lần cơn đau kéo tới. Vũ ngồi cạnh tôi, ôm khư khư hai cái túi xách tay. Chàng kiếm chuyện kể cho tôi nghe để quên bớt đau đớn, nhưng tôi không còn tâm trí nào theo dõi nữa.

Êm à một đời

Chương 3

Sanh con đầu lòng thật cực. Đến gần chín giờ mà tôi vẫn đau từng cơn như thế. Bà đỡ dắt tôi vào phòng sanh, khám rồi nói:

- Mới "mở" có hai phân, sớm nhất phải chiều bà mới sanh. Tôi sẽ mời bác sĩ đến khi bà tới giờ ờ ừ.

Người ta lại đưa tôi về phòng nghỉ. Vũ có vẻ bức rứt, chàng còn công việc ở tòa báo. Tôi dục chàng cứ đi làm và nếu có gì cần tôi sẽ điện thoại cho chàng. Vũ dùng dằng nửa chịu nửa không, tôi phải dục mấy lần nữa chàng mới chịu đi. Còn lại một mình trong căn phòng tôi bỗng cảm thấy cô đơn tột độ. Tôi ao ước vô cùng sự hiện diện của một người thân bên cạnh, nhất là mẹ tôi. Trước khi đi làm Vũ nói:

- Anh sẽ ghé qua nhà báo tin, rồi lên sở nhờ bạn bè lo dùm công việc. Xong, anh trở về với em ngay.

Nhưng tôi biết Vũ không thể trở về sớm được. Và tôi cũng không mong Vũ về sớm quá. Sự nôn nóng có thể làm chàng gặp nguy hiểm xe cộ dọc đường. Vả lại, thật bất tiện cho chàng khi phải ở cạnh vợ

lúc sắp sanh đẻ. Gương mặt người chồng lúc đó trông không nín được cười, tôi nghĩ vậy. Bụng tôi căng cứng và đau quặn càng lúc càng nhanh. Buổi trưa đã tới, Vũ vẫn chưa trở về. Tôi rã rời mệt mỏi, không ngăn được tiếng rên rỉ thoát ra khỏi miệng và nước mắt trào ra đầm đìa. Rồi tôi bật khóc nức nở. Thỉnh thoảng cô y tá lại chạy vào thăm dò. Thấy tôi cứ cắn môi khóc, cô dỗ dành:

- Ráng chút nữa đi bà, sắp sanh rồi.

Lời dỗ dành làm tôi thêm tủi thân. Lẽ ra phải là mẹ tôi, là Vũ, hay là một người thân yêu nào nói với tôi những lời êm dịu. Suốt buổi sáng đã qua không có một người nào trong gia đình đến với tôi. Tôi sinh ra hờn giận và sẵn sàng để khóc.

Vũ trở lại bảo sanh viện cùng với mấy đứa em tôi khoảng giữa trưa. Thảo và Nam. Tôi cố gắng gượng hỏi:

- Mẹ đâu?

- Mẹ đi công việc chưa về. Em dặn Tú nói lại rồi.

Thảo trả lời. Cu Nam nhìn tôi ngẩn ngơ. Chắc nó không thể tưởng tượng nổi cơn đau đớn khó chịu trong tôi đến mức nào.

Gần hai giờ, cô đỡ đưa tôi sang phòng sanh. Nhưng rồi lại trở về phòng.

- Vẫn chưa được. Mới bốn phân.

Tôi bực dọc:

- Sao lâu thế hử cô?

Cô đỡ ôn tồn:

- Sanh con so mệt lắm bà ạ. Chịu cực chút xíu đi, có con thích lắm chớ.

Vũ lảng xảng bước tới bước lui trong phòng. Hình ảnh người đàn ông khi vợ đau đẻ ấy làm tôi nhớ mãi. Nhớ suốt đời được. Vũ lại chạy đi lo công việc. Chàng bảo:

- Anh ghé qua bên nhà anh một chút, có Thảo ở đây em cứ yên tâm. Chàng dặn dò kỹ lưỡng hai đứa em tôi rồi ra đi. Buổi chiều dài theo bước chân chàng và càng dài hơn theo cơn đau của tôi mỗi lúc một tăng gấp rút.

Mãi bấy giờ tới người ta mới báo tin:

- Đã mời bác sĩ tới, bà sang phòng sanh nhé.

Tôi biết giờ phút quan trọng đã đến. Bước những bước chân lê lết, tôi nhích dần sang phòng sanh. Cánh cửa đóng kín lại, mấy đứa em ngó ngán bên ngoài.

Bà bác sĩ cười dịu ngọt:

- Cô bé xinh quá, nhưng việc gì phải nhăn thế kia. Em nằm lên đi, chỉ đau một chút rồi nhẹ nhõm liền à.

Một chút của bà ta cũng phải nức nở. Bỗng nhiên, tôi không còn tự chủ được nữa, gào thét như người điên và oằn oại trên chiếc giường nhỏ. Rồi tôi chợt như mê đi vì cơn đau dữ dội đến, dữ dội không thể tưởng tượng được. Và bất ngờ, bụng tôi nhẹ nhõm hẳn đi.

Tôi ngừng rên la, thở hồng hộc. Bà bác sĩ nói:

- Xong rồi.

Vài phút sau bà nắm hai chân một hình hài lạ lẫm dốc ngược, dơ lên cao và vỗ đét vào mông đứa bé. Vỗ hai ba lần nó mới cất tiếng khóc oe oe thật lạ.

Bà bác sĩ cười thật tươi:

- Thích nhé, con trai.

Mí mắt tôi như rũ liệt, tôi đang nhướng lên để nhìn, khi nghe câu nói ấy bỗng sụp xuống. Thế là quá đủ. Tôi lịm vào cơn mê mệt trong niềm hạnh diện và hân hoan vừa đến.

Tiếng reo nho nhỏ của lũ nhỏ làm tôi bừng tỉnh. Thảo quay lại nói với tôi:

- Nó cười chị ạ.

Tôi nhếch môi, mắt lóe sáng. Bây giờ chỉ còn là sự mệt mỏi dịu dịu như người say thuốc ngủ. Tôi bảo:

- Nó lì lắm, bà bác sĩ vỗ mấy lần mới chịu khóc đó.

Vũ tủm tỉm:

- Hình như em la lối dữ lắm phải không?

Tôi ngờ ngác:

- Có lẽ. Em có biết gì đâu, đau muốn chết được.

- Buồn cười lắm. anh với mẹ ngồi ở bên ngoài phòng sanh, bỗng nhiên nghe tiếng la lối giống như trẻ con hò hét cãi nhau hay đùa nghịch. Thực tình anh không biết nên anh nói:

- Bọn trẻ con nhà ai láo quá, chỗ bệnh viện mà hò hét ồn ào quá thể.

Rồi anh quay sang mẹ:

- Mẹ nghe thấy không mẹ?

Mẹ phì cười:

- Vợ anh chứ ai.

Anh ngẩn tẩu ra, lắng nghe thì thấy đúng là tiếng em thật.

Tôi đỏ mặt, máng yêu:

- Đúng là đàn ông.

Và tôi hỏi:

- Mẹ đâu?

- Mẹ lại về rồi. Mẹ đem giờ sanh của cu Tý về cho ba nhờ lấy số tử vi.

Tôi gật đầu:

- Ủ, em dặn mẹ từ hôm nọ. Nó chào đời lúc mấy giờ hở anh?

- Bảy rưỡi chiều.

Tôi mơ màng:

- Chắc giờ lành.

Vũ quả quyết:

- Giờ tốt ấy chứ.

- Sao anh biết?

- Giờ ấy còn là cuối ngày, chưa tối. Chuột lúc đó còn nghỉ ngơi không phải lo lắng kiếm ăn mà lại rất khỏe khoắn sau một ngày nằm nghỉ.

Tôi bật cười vì lối lý luận của Vũ. Chàng cúi xuống vuốt nhẹ nhẹ trên trán tôi, ánh mắt đầy thương yêu và trìu mến. Tôi nói nhỏ:

- anh biết em nghĩ gì trong lúc em sắp sanh không?

Vũ dịu dàng:

- Nghĩ gì?

Tôi nói thật khế:

- Em sợ em... chết.

Vũ nguýt:

- Chỉ nghĩ vậy.

- Thật đấy. Em nghĩ tới anh và em sợ em chết, sợ con bơ vơ, sợ anh buồn khổ... Em sợ đủ thứ rồi em khóc òa...

Vũ cảm động. Bất chấp sự hiện diện của lũ em và cháu, chàng ôm chầm hai bên vai tôi và siết nhẹ:

- Bây giờ yên tâm rồi nhé.

Và chàng tiếp:

- Em đừng lo Số mệnh đã định rằng hai đứa mình yêu nhau và lấy nhau thì số mệnh không khi nào lại cắt đứt hạnh phúc của chúng mình hết cả.

Tuy mệt mỏi nhưng nỗi vui sướng làm tôi không ngủ được. Tôi nhìn chồng, nhìn em, nhìn các cháu bên chồng quần quít quanh đứa bé, nụ cười luôn luôn nở trên môi họ mà thấy lòng mãn nguyện. Chính tôi đã mang đến niềm vui ấy. Chính tôi đã chín tháng cưu mang, đã mang nặng đẻ đau một hình hài bé nhỏ và chở che một thời gian dài cho mầm sống ấy. Từ nay, vẫn là tôi, một người đàn bà yếu ớt nhưng một người mẹ mạnh vô cùng, tiếp tục nhiệm vụ thiêng liêng cao cả này. Vì bây giờ, đã thực sự, tôi là mẹ.

Tôi mỉm cười, bao nhiêu mệt mỏi hầu như tan biến mất.

Hai mẹ con ở lại bảo sanh viện mười ngày. Trong suốt thời gian đó, căn phòng nhỏ trở thành nơi hội họp của mọi người gia đình hai bên. Tôi vui sướng vì có cảm tưởng trở thành một "nhân vật" quan trọng nhưng tôi cũng mệt đừ vì tiếp khách. Mọi người đến với những lời

thăm hỏi, chúc mừng cùng những túi quà đầy ắp. Vũ phải kêu lên như một lời than thở:

- Trời đất. Tủ lạnh nhà chứa đầy những giò với trứng gà. Tủ ăn thì đầy sữa bò, sữa bột. Và tủ quần áo thì đầy đồ trẻ con.

Toi cần nhần trong sung sướng:

- Vũ lạ ghê Con mình được bà con cưng mới cho nhiều quà mà anh lại than..

Vũ cải chính:

- Anh đâu có than. Sướng mê đi ấy chứ ly. Chỉ béo bỏ cho bố thẳng cu, tha hồ ăn.

Tôi cười:

- Cho bố những ngày săn sóc em vất vả nhỉ?

Những ngày tôi nằm ở đây Vũ đi làm rồi về thẳng bảo sanh viện. Mỗi ngày một bó hoa hồng nhỏ, khi thì đỏ, khi vàng, khi trắng. Mỗi bó ba bông. Vũ nói:

- Một đóa cho em, một đóa cho anh và một đóa xinh xinh cho con chúng ta Cả gia đình tươi vui sung sướng như hoa hồng vậy nhé.

Tôi gật đầu:

- Mong được thế.

Vũ quanh quẩn suốt buổi chiều và tối cạnh tôi. Chàng chỉ về nhà lúc gần khuya, bảo sanh viện gần đóng cửa. Tôi hỏi:

- Đêm ngủ được không?

Vũ lắc đầu:

- Không. Thiếu hơi hướm quen thuộc của em anh trần trọc mãi.

Tôi lườm chàng, nũng nịu:

- Xạo, chứ không phải giường rộng anh tha hồ dang chân dang tay mà ngủ?

- Dang chân dang tay thì có chứ ngủ thì không, chỉ ngáy khò khò cho tới sáng thôi à.

Tôi cù vào nách chàng. Vũ luôn luôn có tật pha trò như thế. Chàng cũng sợ tôi buồn nên hay kiếm chuyện để nói, để kể. Nói hết, kể hết chuyện, chàng xoay ra kể chuyện tiểu lâm. Như lúc nấy, Vũ làm tôi suýt chết sặc vì cười.

Đang ngồi nói chuyện tầm phào, Vũ bỗng kể:

- Ngày xưa á, có hai anh chàng tên Ba Giai với Tú Xuất á..

Nghe chàng ê a tên hai nhân vật đó tôi đã phì cười. Chuyện Ba Giai Tú Xuất thì nghe hoài không hết. Tôi nói:

- Lại chuyện gì nữa đây?

- Chuyện đỡ đở.

- Ai?

- Ba Giai hay Tú Xuất gì đó, một trong hai người, anh không còn nhớ rõ.

- Trời đất.

- Ừ, cứ cho là Ba Giai đi. Câu chuyện thế này, anh nhớ đại khái thôi. Một hôm Ba Giai đi ngang quán nước làng nọ, khát nước nhưng không tiền, vốn tính liều, anh chàng cứ vào gọi nước trà tươi uống phứa. Đang nghĩ cách chạy làng không trả tiền thì có một anh nhà quê hót hả ichạy qua, bà chủ quán hỏi:

- Bác chạy đi đâu thế?

Anh nhà quê lấp bắp:

- Vợ tôi sắp đẻ nó rặn dữ lắm mà không đẻ được, tôi đã chạy ngược chạy xuôi vẫn không kiếm ra cô mụ.

Bà chủ quán chưa kịp hỏi thêm thì anh nhà quê đã định chạy đi. Ba Giai vội vàng bảo:

- Kiếm cô mụ làm gì. Tôi là vua đỡ đẻ cho các bà, để tôi giúp cho.

Anh nhà quê bán tín bán nghi nhưng gặp lúc cấp bách nên đành nhận lời. Ba Giai làm bộ loay hoay móc tiền trả tiền nước - kỳ thực thì chẳng có xu nào - thấy thế, anh nhà quê sốt ruột hốt hả dục:

- Thôi xin thầy để tôi trả chợ Bây giờ mời thầy về ngay kẻo không kịp mất.

Hai người vội vã về nhà. anh nhà quê dắt Ba Giai tới một gian nhà nhỏ, cửa đóng kín. Ba Giai hỏi:

- Chị ấy đâu?

- Vợ tôi ở trong đó.

Ba Giai giao hẹn:

- Trong lúc tôi đỡ anh phải đứng ngoài cấm không cho ai làm rộn. Tôi có gọi mới được phép vào.

Xong, Ba Giai đẩy cửa bước vào Trong nhà, chị vợ anh nhà quê đang ngồi rặn ề ề, thấy người bước vào phòng không phải là cô mụ mà là người đàn ông thì mắc cỡ, cố nín rặn nên mặt đỏ tía tai. Ba Giai nhún nhả đến trước mặt người đàn bà, rút trong túi ra viên kẹo vừa lấy ở hàng nước, buộc sợi chỉ rồi cầm dứ trước.. người đàn bà, miệng kêu:

- Ừ ừ.. Cu Tý ra mà ăn kẹo.

Đang tức thở vì phải nín rặn chị đàn bà trước cảnh đó cũng phải bật lên cười lớn, không nín được phải rặn thật mạnh. Thế là thằng cu Tý ra đời vì viên kẹo thật.

Tôi ôm bụng nhăn nhó, Vũ hoảng hốt:

- Em làm sao thế?

Tôi cắn chặt vào vai chàng để khỏi cười sặc sụa. Những tiếng hì hì

vẫn theo nhau phát ra ngoài làm tôi đau quặn ruột. Mỗi lúc đó Vũ mới yên tâm và biết tôi vui vì câu chuyện chàng vừa kể. Hai đứa ngả nghiêng cười.

Một lúc tôi hỏi:

- Rồi sao nữa?

Vũ hiểu ý:

- Anh không nhớ hết nên chẳng hiểu ông thầy Ba Giai sẽ làm sao với cái mục lĩnh kinh sau đó. chắc là thầy gọi người nhà vào tiếp tay lo liệu. Ở nhà quê đàn bà hầu hết đều tự biết cắt nhau và sẵn sóc đưa trẻ khi mới ra đời.

Vũ tiếp:

- Anh chịu tài đỡ đỡ của ông thầy Ba Giai này.

Vũ đứng lên diễn tả vài cử chỉ của ông vua tiểu lâm lúc đỡ đỡ bằng kẹo... trước mặt tôi, tôi hét lên:

- Không chơi thế đâu.

Tôi la to quá làm Vũ hoảng, ngồi lại giường. Tôi lườm chàng, kéo dài giọng nhão nhẹt:

- Nham nhở.

Vũ cười cười bỏ ra ngoài hút thuốc.

Một lúc sau Vũ trở vào chàng ngồi đọc sách ở sa lông. Tôi nằm im, lặng lẽ quan sát Vũ. Người đàn ông ấy đã ba mươi mà chưa mất dáng dấp trẻ con. Vẫn còn những nét nào đó trẻ trung, tươi mát làm cho Vũ cuốn hút người khác giới. Chàng ngồi nghiêng, lưng hơi khòm xuống vì ánh đèn không sáng lắm. Gương mặt chàng bình thản đến vô tư, nhưng trên chiếc cằm vuông lờm chờm những sợi râu thật cứng. Bận rộn ở đây với tôi nên Vũ thiếu cả thì giờ làm dáng như thường ngày.

Chàng chậm rãi lật từng trang sách, Vũ đang đọc một cuốn truyện dịch, hình như khá hấp dẫn vì tôi thấy Vũ có vẻ chăm chú. Tôi nằm nhìn chàng như vậy thật lâu.

Vũ chợt ngẩng lên nhìn tôi. Nụ cười chàng làm rục rở cả khuôn mặt:

- Nhìn gì anh thế?

- Em ngó xem anh có... quen không?

- Quen không?

- Không.

- Nhưng muốn làm quen nhỉ?

- Sao biết?

- Vì anh đẹp trai.

- Xí.

- Và em mê anh.

Vũ vừa nói vừa cười. Tôi ngồi dậy dựa lưng vào tường và cảm thấy hoàn toàn khỏe khoắn. Vũ đến ngồi cạnh tôi, hai vợ chồng khít vai nhau tình tứ. Tôi gọi:

- Anh này.

Vũ quay nhìn tôi, chờ đợi:

- Mai em về nhé.

- Nếu em muốn.

- Mười ngày rồi, về thôi, em nhớ nhà quá.

Vũ gật đầu:

- Anh cũng thế.

Tôi cười cười:

- Y như đi xa lâu ngày, em chỉ thèm nhìn lại căn nhà quen thuộc của chúng mình.

Vũ dí dỏm:

- Chỉ sướng con bé giúp việc. ăn rồi ngủ suốt ngày, thỉnh thoảng mới có việc để anh sai chạy vào đây với em.

- Mai em về nó tha hồ bận.

Vũ nói:

- Cũng chả bận lắm đâu. Giặt đủ đã có máy giặt. Nó chỉ lo cơm nước kỹ hơn trước một chút để em ăn cho ngon miệng.

Chàng vung tay:

- Em cứ yên tâm nằm một chỗ, để anh điều khiển việc nhà cho.

Tôi nháy mắt với chàng:

- Làm ông nội trợ hử?

Vũ gật gù:

- Ừ, làm ông nội trợ giỏi nữa là khác.

Hai vợ chồng nhìn nhau cười. Tôi nhớ đến Vũ của những ngày xa xưa mà thấy thương thương chàng. Vũ của những ngày tháng tình nhân hò hẹn. Chàng lịch sự và bay bướm. Chàng khéo léo và dịu dàng. Với Vũ lúc đó, không ai tưởng tượng được hình ảnh Vũ của những năm sau như thế này. Chàng biến đổi khá nhiều, trầm lặng, chững chạc và chịu đựng. Bây giờ Vũ sẵn sàng để làm tất cả, không than van, không e ngại. Chàng bỏ những đôi giày thời trang để thường xuyên đi dép da cho tiện. Áo vẫn bỏ trong quần nhưng quần áo không còn thẳng nếp phẳng phiu như trước. Tóc không thoáng mùi nước hoa dịu ngọt mà chỉ ngan ngát hương xà phòng. Và chàng sẵn sàng ôm đồm đủ thứ cho xong công việc, không ngại ngừng mất dáng vẻ hay sợ bị nhìn ngó vu vơ.

Vũ bây giờ như vậy đó. Chàng đã thay đổi khá nhiều vì tôi và bây giờ vì đứa con đầu lòng. Chàng đã ý thức rõ rệt vai trò người bố và

chàng đảm trách gọn gàng.

Tôi tim tay Vũ, siết chặt. Không gian, thời gian và tất cả vô cùng êm ả với tôi, với chàng lúc này. Mắt nhìn mắt thấy toàn là đắm đuối.

Tôi gục đầu lên vai chàng, nghe hạnh phúc cất lên thành tiếng. Tiếng khóc dễ thương của đứa con. Nó đòi bú.

Cu Tý người nhỏ nhắn, mảnh khảnh dù rằng cả hai vợ chồng tôi ra công chịu đựng, chăm nom. Lòng thương con vô bờ bến của bố mẹ thường là động lực mạnh mẽ thúc đẩy người ta chứng minh bằng hành động.

- Mình ăn quà, đi xinê, tiêu vật tốn kém bao nhiêu còn được, chả lẽ lại tiếc con không cho nó ăn nổi sữa bột để phải ăn sữa bò.

Nhiều người đã nghĩ như thế, khi có đứa con đầu lòng, và chúng tôi cũng không tránh khỏi khuôn thói đó. Cho con ăn sữa bột tốn tiền thì nên lựa thứ tốt cho đáng. Bàn bạc với nhau, cuối cùng tôi và Vũ quyết định pha trộn Nido và Pelargon cho cu Tý ăn. Pelargon nhiều chất chua làm mau tiêu và Nido nhiều chất béo, rất tốt cho sự phát triển của cơ thể. Thế là Cu Tý được ăn thứ "sữa tổng hợp" ấy của hãng Nestlé.

Cũng trên tiêu chuẩn lựa chọn này chúng tôi đã săn sóc cu Tý từng chút một. Chọn toàn thứ tốt, thứ ngon, thứ đắt tiền cho con dùng, không phải vì dư tiền mà vì lòng thương con và để khỏi phải áy náy, ân hận với mình. Để có thêm tiền cho các khoản chi phí, Vũ kiếm thêm việc làm tại vài nhà xuất bản buổi chiều. Hai vợ chồng tôi lại phải xa nhau thêm một khoảng dài trong ngày vì hạnh phúc gia đình, vì sự hiện diện của một đời sống mới giữa chúng tôi.

Ba tháng biết lẫy, bảy tháng biết bò, chín tháng lò dò biết đi. Các cụ xưa dạy thế. Mà đúng thật. Cu Tý này bò thật giỏi và đã vịn giường đứng lên.

Dưới bóng Ngọc Lan, mỗi buổi tối Vũ đem chiếc ghế bố nhỏ ra ngồi đùa nghịch với con. Tôi ngồi bên cạnh nhìn hai bố con cười nắc nẻ mà thấy mình thật đầy đủ, thật sung sướng. Trong bầu không khí mát lạnh của đêm và thơm ngát hương Ngọc Lan, tiếng reo vui của cu Tý nghe như tiếng chào mời hứa hẹn của cuộc đời về một tương lai tốt đẹp dành cho vợ chồng tôi.

Tôi nhìn Vũ, thẳng bé ngồi trên đôi vai rắn chắc của chàng, hai tay cu Tý quờ quạng nắm chặt tóc bố. Vũ nhún nhảy trên ghế bố kêu cọt két. Tôi mừng yêu:

- Khéo không hai bố con làm sập cả ghế bây giờ.

Vũ kêu:

- Con nắm tóc bố đau quá.

Tôi nghe ấm lòng. Những tiếng xưng hô bây giờ nghe đã ngọt, đã ngon hơn kẹo, hơn đường. Không còn chút gì ngượng ngùng bỡ ngỡ như buổi đầu làm cha làm mẹ. Tôi nhào tới, vỗ lấy thằng bé trên vai Vũ:

- Thôi, trả cu Tý cho tôi đây, cu Tý theo mẹ phải không con. Cú Tý yêu mẹ, yêu bố nè, phải không con.

Vừa nựng, tôi vừa hôn tíu tít lên mặt lên người thằng bé. Chỗ nào cũng mịn màng, chỗ nào cũng thơm cả, dù rằng cu Tý vừa mới đái dầm. Cu Tý cười sảng sặc, hai tay vung lên rồi rít để xô đẩy tôi ra. Vài giọt mưa lác đác rớt xuống. Tôi hốt hoảng:

- Mưa rồi, vào nhà đi anh.

Khi Vũ mang được chiếc ghế bố vào nhà, cơn mưa đổ xuống ầm ầm. Trời Sài Gòn thật lạ, thay đổi nhanh như lật bàn tay. Trước đó năm phút khó có thể nghĩ là trời mưa được.

Vì trời mưa cả nhà đi ngủ sớm. Trong phòng bên cạnh con bé giúp việc cũng lục đục sửa soạn chỗ nằm. Tôi và Vũ rất hài lòng về con bé này và luôn luôn ca tụng tài chọn người của mẹ tôi. Con bé tươi, thật thà, sạch sẽ và ít nói. Điều làm tôi vừa ý nhất là nó rất thương cu Tý, chơi với em nhẹ nhàng và không đánh lén khi đứa bé quấy khóc đồ dành khó khăn.

- Kiểm được một con bé giúp việc như con Lang nhà mình thật khó.

Vũ thường nói thế với tôi. Tôi gọi vọng sang, theo thói quen:

- Sáng mai nhớ đun nước pha sữa cho em nhé Lang.

Con bé dạ thật ngoan. Vũ cười khế:

- Nghe cứ như công chúa gọi con hầu trong cái lương.

Tôi nhéo Vũ một cái thật đau. Cơn mưa nhẹ hạt dần và làm trời trở lạnh. Tôi buông màn và Vũ bật đèn ngủ. Cu Tý đã quen với cảnh này, nằm ôm gối giữa chiếc giường nhỏ dành riêng cho nó. Tôi tội nghiệp:

- Hay cho Sơn sang ngủ chung đi anh. Trời mưa ngủ một mình sợ nó lạnh.

Vũ gật đầu:

- Ừ.

Chàng bé cu Tý sang giường. Thằng bé ngậm núm vú cao su, có vẻ buồn ngủ. Vũ ngồi dựa vào tường, đặt con nằm gọn trong lòng. Cu Tý nằm im một chút đã thiu thiu ngủ.

Tôi nằm co quắp dưới chân Vũ, ôm chặt chiếc gối ôm dài nhìn chàng đăm đăm. Trong ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn ngủ màu xanh nhạt, mắt Vũ mơ màng. Tay chàng vuốt ve nhẹ nhẹ trên tóc con trai đầu lòng và chàng nói, giọng buồn buồn:

- Hình ảnh này gợi anh nhớ về ngày còn nhỏ khi anh còn ở trong vòng tay ôm của mẹ, của cha. Những buổi tối anh cũng đã thiếp vào giấc ngủ dưới bàn tay triu mến của ba mẹ như thế này. Anh hồi tưởng lại từng săn sóc nhỏ nhoi của các đấng sinh thành với anh và chợt thấy thêm muốn được hưởng lại ân sủng đó. Đã có một hôm mẹ anh tập cho anh chập chững những bước đi đầu tiên, đã có lần ba anh dạy anh ê a những chữ đầu của hai mươi bốn chữ cái trong bài học khai tâm.

Vũ nhắc bằng cu Tý trên tay, hôn lên má con thật nhẹ nhàng biểu lộ tình thương yêu dạt dào. Rồi chàng đặt nó xuống giường, đắp ngang bụng con bằng tấm khăn lông dày, trắng. Chàng tiếp:

- Bây giờ lớn anh mới hiểu rõ được ý nghĩa thương yêu trong muôn vàng cử chỉ săn sóc đó của cha mẹ. Nhất là lúc có vợ, có con lại càng thấm thía biết bao. Càng thương cha mẹ vô chừng.

Giọng Vũ thật buồn:

- Biết thương, biết yêu thì cha mẹ đã quá già, không còn cần gì đến mình. Các cụ chỉ muốn sống lặng lẽ an nhàn cho qua ngày đoạn tháng lúc gần đất xa trời. Buồn ghê.

Tôi cảm động:

- Sao anh không bày tỏ tình cảm bằng những săn sóc nhỏ nhoi thôi, nhưng bộc lộ được cả tấm lòng mình?

- Có chứ, anh đã làm và vẫn làm. Theo anh, một người con muốn khỏi hối hận một lần nào đó trong đời mình thì phải làm ngay những gì nên làm để tỏ lòng hiếu thảo với cha mẹ từ lúc cha mẹ còn khỏe mạnh, còn vui sống. Chính trong tuổi vui sống đó cha mẹ mình sẽ mở rộng tấm lòng để đón nhận tình thương yêu của con cái trao dâng.

Vũ ngừng nói. Tôi nằm im nghe lòng mình thổn thức. Quả thực khi còn trẻ mấy ai nghĩ tới chuyện báo hiếu cha mẹ. Đến có tuổi, con đàn cháu đống, nhìn thấy chúng thờ ơ với mình đâm ra hờn tủi và hối hận không đáp được công ơn cha mẹ trong muôn một.

Tôi đã làm được gì để bày tỏ tình thương của con cái đối với ba mẹ tôi? Tôi sẽ làm gì ngay ngày mai, để đêm nay không bứt rứt? Vũ đưa tôi ra khỏi bàn khoăn ấy:

- Ngày mai thứ ba anh nghỉ, vợ chồng mình đưa cu Tý về thăm cả hai bên nội, ngoại nhé Mỹ?

Tôi gật gật đầu, nước mắt ứa ra. Một ngày nào đó khi con tôi lớn khôn tôi sẽ mừng biết mấy khi nó chăm chỉ trở về bên tôi, nép dưới cánh tay tôi và bày tỏ lòng thương yêu của nó. Nó vẫn cần tôi.

Nhưng chắc chắn tôi sẽ khóc, sẽ hờn tủi vô cùng nếu con tôi hờ

hững tìm vui ở bên ngoài, đẩy cha mẹ lùi dần vào lãng quên và mỗi mòn của tuổi già. Chưa gì tôi đã thấy tủi thân, bật khóc. Tôi nức nở trong ý nghĩ ấy và giận hờn vu vợ Vũ ngạc nhiên:

- Sao em khóc?

- Em buồn cu Tý.

- Hay nhĩ?

- Mai mốt nó lớn em sợ nó sẽ ham chơi bỏ em thui thủi ở nhà.

Vũ bật cười, chàng nằm xuống bên tôi:

- Khéo lo xạ Còn bao nhiêu năm nữa.

Tôi lè nhè:

- Thời gian qua nhanh lắm, chẳng mấy chốc anh với em đều già hết cả.

Vũ thở ra:

- Luật tạo hóa mà My. Hãy nhìn gương can đảm của ba mẹ mình mà tập sẵn tính can đảm để chịu đựng sự nghiệt ngã của tương lai.

Tôi lặng im, thấy những ngày sắp tới lần lượt theo nhau trong bóng tối.

Tú đến chơi buổi trưa. Con bé thật diễm. Tôi hỏi:

- Đi đâu mà "láng coóng" thế?

Tú cười nhón nhoe:

- Đến thăm chị chứ đi đâu.

Tôi nghi ngờ:

- Khó tin Tú quá.

- Em nói thật mà.

Tôi ngắm nghía con bé:

- Mày khác hẳn ngày thường. Xinh ra, đẹp ra, phơn phớt ra.

Tú kêu lên:

- Thôi thôi xin My. Khiếp quá, khen gì như mưa ào ào vậy?

Tôi cười cười:

- Biết điều thì khai thật đi tao tha cho.

Tú thẹn thùng:

- Không có gì thật mà.

Tú theo tôi vào trong, con bé giúp việc đang đùa với cu Tý bên giường. Thằng bé toét miệng cười khi thấy người quen.

Tú nhắc bổng cháu lên, hôn hít:

- Cu Tý đi giỏi chưa?

Tôi gật đầu:

- Như gió, cái đầu đi trước cái chân bước sau nên ứ trán hoài à.

Cả nhà cùng cười. Tú đặt cu Tý xuống đất, dỗ dành:

- nào Sơn bước đi thật giỏi cho dì xem nào.

Cu Tý bước đi chập choạng như lao tới Tú. Thằng bé lại bị nhắc

bồng lên và hai dì cháu cười nắc nẻ.

Tú chột nói khể:

- Chiều nay cho em ăn cơm ở đây nhé. Xin phép ba mẹ đến đây chơi, tối mới về.

Tôi nheo mắt:

- Tao không tin mày nhớ tao mày đến thăm.

Tú cười cười quay đi:

- Tới rủ My đi chơi.

- Chỉ hai chị em?

- Cả anh Vũ nữa chứ.

- đi đâu? Ai bao?

Tú tùm tùm:

- Có thân chủ mời mà.

Tôi reo lên:

- Có thể chứ, úp mở mãi. Tên Bắc phải không?

Tú gật đầu nhẹ nhẹ. Má Tú ửng hồng và thật sáng. Nhìn Tú tôi nhớ đến tôi của một thời con gái.

- Bắc về đây à?

- Dạ.

Con bé lại còn biết dạ ngoan nữa. Thường ngày chị em ừ ào loạn cả lên. Tình yêu quả cũng có lợi cho phương diện lễ phép. Trước người tình, người ta trở thành ngoan ngoãn và lễ phép dễ sợ luôn.

Vũ đi làm từ lúc hơn 2 giờ và trở về sớm nhất cũng phải năm giờ. Tôi lấy cho Tú bộ đồ ngủ để thay. Nhìn Tú gọn gàng, xinh xắn và căng tròn tuổi trẻ tôi thấy hơi buồn buồn. Lấy chồng, có con, mặc nhiên tôi bị dồn ép vào một xã hội khác không còn dính líu gì tới thế giới của tuổi trẻ và vui sống. Thêm một vài năm qua, thêm một vài đứa con, tôi dần dần cần cỗi đi và chả mấy chốc biến thành mẹ mướp.

Hai chị em nằm dài trên giường. Cu Tý leo lên leo xuống nghịch ngợm. Nó đã leo quen nên tôi không còn thót tim vì sợ như buổi đầu.

Tôi nói cho Tú nghe những lo âu của tôi, Tú gật đi:

- Lo làm gì cho mau già.

- Thì vì sợ già tao mới lo.

- tin Tú đi. Chị trẻ lâu mà, Tú biết, bạn bè em đều nói chị My lấy chồng mấy năm rồi lại có con mà ai cũng tưởng là con gái. Tụi nó nói My trẻ lâu.

Lúc nào Tú cũng thế. Biết làm người khác hài lòng một cách khéo léo, nhất là với những người mà Tú thương yêu. Tuy nhiên tôi cũng nhận là Tú nói có phần đúng, tôi cũng thấy thời gian là bạn với tôi, hay ít ra thời gian không tàn nhẫn với tôi bằng với những kẻ khác.

Chính những bạn bè Vũ cũng có ý nghĩ như vậy về tôi. Họ là những người bạn thân của Vũ, tuy tể nhị nhưng rất thẳng. Gia đình tôi được tăng thêm phần vui tươi hạnh phúc nhờ sự góp mặt của những người bạn đó trong cuộc sống của hai đứa. Họ là những thượng khách suốt tuần.

Tú gác một chân lên thành giường. Cặp đùi dài, thon nhỏ hằn lên đường nét dưới lớp lụa mềm. Tôi thoáng chút so sánh giữa hai chị em và thấy mình vẫn còn có quyền hãnh diện.

Tú nói:

- Buổi chiều khoảng sáu giờ ông Bắc đến.

Tôi mỉm cười. Tú vẫn còn thẹn thùng khi nhắc đến Bắc, chỉ gọi bằng tiếng ông xa lạ.

- Sao hôm nay bỗng dưng có nhã ý vậy?

- Thì... lâu lâu đến rủ My đi chơi.

Tú cười, bạo dạn hơn:

- Từ ngày My sanh đến nay Tú mới có dịp rủ đi chơi thế này.

- Xạo, tao với mày đi cả chục lần rồi.

- Không phải thế. Đó là những lần đi vớ vẩn, tiện đâu rủ đó. Lần này mới đúng nghĩa một cuộc đi chơi được mời và sửa soạn cẩn thận.

Tú nháy mắt với tôi:

- Hôm nay My phải thật diện nhé, cho thiên hạ lé luôn.

Tôi lắc đầu:

- Thôi Tú ơi. Tao đã có chồng có con rồi còn diện với ai.

Tú phản đối:

- My nói thế em không chịu. Có chồng vẫn có quyền ăn diện chứ. Có chồng lại phải càng chưng diện hơn là khác để chồng mê mệt khỏi đi đá lông nheo thiên hạ.

Tôi xoa tay lên trán, không một nếp nhăn, dù là ở đôi mắt:

- Nhưng ông Vũ nhà tao đáng tin cậy lắm mà.

- Biết đâu đó. Anh Vũ đàng hoàng nhưng anh ấy cũng biết hãnh diện với thiên hạ khi vợ mình trông... hết xẩy chứ.

Tôi gật đầu:

- Ừ thì nghe lời mày, tao sẽ diện một tí vậy.

- Diện thả dạn chứ không phải một tý. Đây này mới mới bây giờ...

Tú kể cho tôi nghe một lô thời trang mới mới. Tôi ngỡ ngàng một chút vì thấy mình sắp trở thành lỗi thời. Ngày còn con gái tôi không bao giờ chịu thua chị em bạn bè về ăn mặc, một nọ một kia. Bây giờ chỉ còn có Tú, có Thảo đua nhau, chị Mỹ cũng dần dần bỏ cuộc.

tôi nói:

- Hôm nào tao phải đi may một lô đồ mới để mặc mới được.

Nói thế nhưng tôi biết sẽ không bao giờ tôi làm thế. Những đồng tiền hoang phí đã hết rồi. Bây giờ là tiền gạo, tiền sữa tiền mua sắm cho chồng cho con. Tôi đã quên tôi một phần nào.

Tú reo vui:

- Ủ, hôm nào đi may đi. Em sẽ đến rủ My đi nhé.

Tôi nhè nhẹ gật đầu. Hai chị em nằm tỉ tê đủ chuyện linh kinh. Một lúc, tự nhiên tôi lại nhớ đến chuyện của Tú với Bắc.

tôi nhìn em triu mến:

- Chuyện của Tú với Bắc thế nào?

Câu hỏi có vẻ khó hiểu. Tú đáp ứng:

- Vẫn .. thường.

- Có cần chị giúp gì không?

Tú cười e thẹn:

- Chắc.. có ạ.

Tôi thân mật:

- Thực ra Tú đã suy xét kỹ về tình cảm của Tú chưa?

Tú gật đầu. Tôi chờ đợi. Tú khe khẽ:

- Em yêu Bắc thật.

Tôi làm ra vẻ tự nhiên:

- Ủ. Còn Bắc thì sao?

- Anh ấy muốn.. cưới em.

Tôi cười ròn rã. Con bé có vẻ khéo léo dữ.

Tôi đoán Tú và Bắc hẹn nhau đến đây không ngoài chuyện này.

Tôi hỏi:

- Gia đình Bắc thế nào?

- Anh ấy là con út, hai người anh và người chị đều đã lập gia đình cả.

Ông bà cụ Ở bên Gia Định, nhà có cửa hàng đại lý trà.

- Khá không?

- Cũng tạm.

- Tú đến lần nào chưa?

Má Tú ửng hồng:

- Có, một vài tuần một lần. Em thường ngồi trông cửa hàng với bà cụ.

Tôi lại cười. Một con nhỏ ưa náo động, ăn chơi như Tú mà lại chịu ngồi bán hàng cho gia đình bạn trai thì chắc chắn gia đình đó đã lòi cuốn Tú đến thế nào rồi. Bắc đã "trị" được Tú, đúng như vũ nói.

- Tú thành cô hàng "chè" hờ?

Tú cười theo, không nói. Tôi tiếp:

- Lúc đó Bắc làm gì?

- cũng bán hàng.

- Ngoan nhỉ.

Tú chớp mắt:

- Bắc có hiếu lắm chị. Gia đình ấy cổ kính gia giáo phát sợ luôn.

- Vậy mà cô Tú híppy lợt vào được?

- Lại còn được cưng nữa mới loạn chứ.

Tôi gật gù:

- Ăn thua là ở Bắc, ngay từ lúc đầu đưa Tú về thăm gia đình.

- Hôm đó em mặc áo dài, không đánh phấn tô son. Bắc chịu lắm.

Tú nhí nhảnh:

- Mà ông bà cụ hiền lắm My Oí. Bà cụ gọi ngay em bằng con và lúc về cho em .. mấy gói trà.

Hai chị em cười ngất ngự. Không phải cười chế giễu mà cười vui vì sự thực thà giản dị của những tâm hồn cổ xưa. các cụ thì lúc nào cũng thế. Không cần nhiều, không cần đắt tiền. không cần giá trị lắm. Chỉ một chút quà nho nhỏ kèm theo cả một tấm lòng là quý hóa nhất rồi.

Êm ả một đời

Chương 4

Tôi liếc nhìn đồng hồ. Đã năm giờ, tiếng động cơ quen thuộc từ đầu ngõ vọng về. Tôi nói:

- Vũ về rồi đấy. Mình đi làm cơm chiều ăn sớm rồi đi chơi.

Bắc đến lúc sáu giờ, một tiếng máy xe lạ dừng trước cửa và Tú đang rửa rau trong thuốc tím bỗng cuống quýt.

- Ông Bắc đến.

Nhưng Tú vẫn đứng im. Vũ ngừng tay cạo râu:

- Ở cô này kỳ nhỉ, ra mở cửa đi chứ.

Có con nhỏ Lang ngoài đó rồi anh.

- Nó mắc trông cháu. Với lại Bắc đâu muốn người ra mở cửa là con nhỏ giúp việc của anh chị nhỉ?

Tú cười bên lên, chùi hai tay ướt vào vạt áo rồi cố giữ vẻ thong thả đi lên nhà trên. Tôi lắng nghe tiếng cười dí dỏm vui tươi. Rồi một chút im lặng. Nếu con bé giúp việc và thằng cu Tý còn chơi ở trong phòng ăn thì đúng là hai người đang .. hôn nhau, lén lút, vội vàng. Tôi mỉm cười, thấy nóng ở tai vì xấu hổ. Tôi liếc xéo về Vũ. Chàng đang thoa nước cạo râu Old Spice lên cằm lên má, không nhìn tôi.

Một lúc sau, tiếng Bắc chào lễ phép bên cạnh:

- Anh chị ạ.

Tôi và Vũ quay lại cười thay chào. Vũ trêu:

- Cô Tú nói gì với cậu chưa?

Bắc ngơ ngác:

- Nói gì ạ?

Vũ tỉnh bơ nhìn Tú:

- Kìa, cô Tú. Cậu Bắc đến rồi đó, lúc nãy cô hăm gì thì nhắc lại đi.

Tú ré lên:

- Anh là vua trêu chọc mọi người.

Mặt Vũ thật tỉnh:

- Ô hay, tôi trêu hồi nào. Lúc nãy...

Tú vênh váo:

- Lúc nãy sao?

Vũ cười cười:

- Lúc nãy cô hăm hoài là: ông Bắc mà đến chậm thì biết tay em.

Tú la lên, tôi và Bắc đã biết là Vũ xạo nhưng Bắc lại nói:

- hèn gì. Vừa rồi em đến trễ có năm phút mà đã "biết tay" Tú rồi đó anh.

Cả nhà vang rộn tiếng cười. Tôi thoáng thấy ánh mắt đôi tình nhân trẻ đầy vẻ đồng lõa. Tự nhiên lòng tôi nôn nao. Những kỷ niệm đẹp tương tự như vậy đã đi qua đời tôi, đã cho tôi bao nhiêu là vui buồn trong đời con gái và giờ vẫn còn mãi dư hương. Dư hương của những môi hôn, mắt đắm đuối nhìn và tay chân quẩn quýt mê man. Tôi nhìn Vũ. Chàng cũng đang nhìn tôi âu yếm. Tôi thấy Vũ thật đẹp trai - một vẻ rất đàn ông - và cuốn hút. Cao lớn trong bộ bà ba trắng tinh do tôi may cắt cho chàng, Vũ là hình ảnh của một sự toàn hảo cho vợ chàng mê đắm.

Tôi dẫu môi và Vũ phác một nụ hôn gió thật nhanh gửi cho tôi qua khoảng sân hẹp. Tôi thấy Bắc mỉm cười quay đi.

Bữa cơm chiều thật vui, rộn rã tiếng cười đùa. Được sự cởi mở của anh chị, Tú với Bắc không còn giữ ý tứ như trước. Họ công khai trêu chọc nhau, nhìn nhau đắm đuối và nói những lời tình tứ xa xôi. Tôi và Vũ ngồi nghe, thỉnh thoảng lại nhìn nhau cười thông cảm, ngầm nói với nhau:

- Chúng mình đã từng một thời như vậy anh nhỉ.

- Chúng mình vẫn còn như vậy. Đang như vậy mà, em.

- Vâng. Chúng mình yêu nhau.

- Yêu nhau ghê gớm.

Tôi nói với Vũ bằng mắt:

- Em hạnh phúc.

Vũ gật gù cái đầu trông thật diều. Tôi biết chàng cảm động, cúi mặt để che dấu tấm lòng. Dầu sao mình cũng là vai anh chị, phải kín đáo hơn họ một chút xíu.

Sau bữa ăn cơm, vẫn còn sớm. Tú nói:

- Chưa tới giờ vào xi nê xuất tối.

Bắc tiếp:

- Ủ. Mới bảy giờ rưỡi. Chín giờ rưỡi bắt đầu vào phim chính.

Hai người một tung một hứng. Tôi nhìn Vũ đang ôm chặt cu Tý trong lòng:

- Còn sớm chán. Mình ngồi uống nước, nghỉ ngơi một lúc đã.

Hai người cùng dạ khẽ. Tôi ghé tai Vũ thì thảo:

- Cô cậu sắp nhờ vả rồi đấy.

Vũ mỉm cười gật đầu. Chàng châm một điếu thuốc và nựng con:

- Sơn thương dì Tú không?

Thằng bé ngây thơ:

- Thương.

- Thương nhiều không?

- Thương nhiều.

- Sơn thương cậu Bắc không?

- Thương.

- Nhiều không?

- Nhiều.

Mọi người cười vui trước vẻ ngây thơ bé bỏng của cu Tý. Vũ bồng tiếp:

- Sơn thương cô Tú, Sơn thương cậu Bắc thì Sơn hỏi cô Tú cậu Bắc cần gì Sơn nói giúp cho.

Tôi phì cười. Vũ thật khéo. Đôi tình nhân nhìn nhau ngượng ngập.

Cu Tý tròn mắt nhìn mọi người chẳng hiểu gì.

Bắc hằng giọng:

- Thừa anh chị...

Vũ vẫn giọng pha trò:

- Da...

Tú lườm chàng và tôi cũng ngáy Vũ. Vũ vội làm mặt nghiêm. Bắc tiếp:

- Em và Tú thương nhau, chắc anh chị đã biết. Chúng em muốn tiến tới hôn nhân trong năm nay, xin anh chị giúp cho...

Trông Bắc lúng túng đến tội nghiệp. Lúc thường lưu loát là vậy mà bây giờ nói ấp a ấp úng không đâu vào đâu.

Vũ giúp Bắc ra khỏi tình trạng ấy:

- Bắc cần gì, anh chị lúc nào cũng sẵn sàng cũng giúp đỡ. Cậu là em

Vinh, bạn học với anh tất nhiên cậu cũng là em anh. Cô Tú lại là em chị Mỹ. Vậy anh chị có bồn phần lo lắng cho các em rồi.

Bắc thúc vào hông Tú, Tú né mình tránh rồi nhìn Vũ và tôi, ánh mắt lộ vẻ biết ơn:

- Ý Bắc muốn làm đám cưới cuối năm nay. Tụi em định nhờ chị dò ý ba mẹ xem thế nào.

Tôi háng hái:

- Ủ, để chị hỏi cho.

Vũ nheo mắt với tôi:

- Mỹ mà giúp chắc chắn phải xong.

Tôi nhìn Tú. Nó thật người lớn, lúc này. Lòng thương yêu đối với đứa em gái vừa tuổi lớn bùng bùng trong tôi. Đã nhiều năm tôi vẫn thường tự nhủ là sẽ lo lắng, săn sóc đến các em. Trong cuộc đời, tôi là người may mắn và hạnh phúc với tình yêu của Vũ. Tôi biết ơn đời, biết ơn tình yêu và bây giờ tôi muốn mình phải làm được cái gì để tỏ bày với Tú tình ruột thịt bao bọc cho nhau. Tú phải được sung sướng, phải được hạnh phúc. Bên Bắc, người tình nhân yêu dấu, Tú sẽ phải được êm ả suốt một đời như tôi bên Vũ. Tôi nhất định phải giúp Tú đến cùng.

Tôi nói:

- Bắc cho chị nghe về các dự định xem. Lỡ các cụ hỏi thì trả lời được ngay.

Vũ cũng tán thành:

- Phải đấy. Bây giờ cũng đã giữa năm, chỉ còn mấy tháng nữa. Cô cậu chắc đã trù liệu các chuyện cả rồi chứ.

Bắc gật đầu, trình bày cho chúng tôi nghe các dự tính của hai người. Một đám cưới trung bình, một tương lai thu nhỏ trong ngôi nhà cư xá Sĩ Quan Thiết giáp. Tú hẳn đã suy nghĩ kỹ và tình nguyện chấp nhận. Tôi không còn lý do gì để lo âu điều đó.

Tôi bảo hai người:

- Tôi mong cô cậu sẽ hạnh phúc lâu dài bên nhau.

Giọng Bắc trầm xuống:

- Em cảm ơn anh chị vô cùng.

Vũ đứng lên trao cu Tý cho con bé giúp việc:

- Cho em đi ngủ sớm nhé Lang.

Và chàng nói giọng thân mật gia đình:

- Nếu mọi người vẫn còn ý định đi xi nê thì nên sửa soạn. Sắp tới giờ rồi.

Tôi và Tú vội đi trang điểm. Tôi lôi ra bộ âu phục bỏ quên từ ngày sinh ra cu Tý, quần màu đỏ tươi, áo sơ mi trắng mỏng. Vũ nhìn tôi về

ngỡ ngàng.

Tôi hỏi:

- Nhìn gì dữ vậy?

Vũ nhẹ nhàng:

- Em đẹp quá.

- Nịnh.

Tú đến cạnh ôm ngang lưng tôi:

- Bà này sướng ghê Có con mà chẳng bận rộn gì cả. Đi chơi tưng bừng.

Tôi nói:

- Cũng may có con bé giúp việc nhà tin cẩn được. Cứ giao con, nhà cho nó là yên trí đi chơi.

Chúng tôi bước ra sân. Hương Ngọc Lan tràn ắp mũi tôi, thơm ngào ngạt. Tôi thấy tôi sung sướng.

Vũ rất nhiều bạn, nhưng thân thì chỉ có ba người Trần, Bá và Toàn. Vũ yêu bạn ngang với vợ. Chàng thường nói đùa với tôi:

- Anh giàu vì bạn sang vì vợ.

Tôi cười không nói. Gì chứ câu ấy Vũ nói quá nhiều rồi. Nói đi nói lại từ cái thừa mới yêu nhau, rồi lấy nhau và .. có con với nhau, Vũ vẫn còn nói. Tôi biết những người bạn thân của Vũ từ lâu lắm. Mỗi người dù ít, dù nhiều cũng đã có mặt trong cuộc tình của chúng tôi. Đã giúp đỡ chúng tôi trong ngày đám cưới. Tôi cũng đồng ý với Vũ về tình thân hiếm có của các bạn chàng. Tất cả đều tốt và thành thật. Đàn ông có gia đình vẫn còn thân nhau được là cả một thích thú lớn lao. Các bạn Vũ có mặt thường xuyên trong căn nhà nhỏ của chúng tôi, nhất là những cuối tuần. Đó là niềm vui của Vũ mà cũng là niềm vui của tôi. Vì tôi đã ảnh hưởng chàng, nhìn những người bạn thân của chồng bằng tình thân mật gia đình.

Trong ba ông bạn thân thì Toàn và Bá đã có vợ, một mình Trần sô-lô. Cái anh chàng có bề cao hơi khiêm nhường này có mặt bên cạnh chúng tôi nhiều hơn tất cả. Vũ nói:

- Vì Trần chưa vương vòng khổ lụy vợ con nên Trần tha hồ đi chơi.

Tôi bĩu môi:

- Tại chưa gặp đấy, chứ gặp người trong mộng rồi không ai ép vương mà vẫn cứ xin xỏ mới phiền.

Trần bảo tôi:

- Bà My nhiều bạn quá chả chịu làm mai cho tôi gì cả.

Tôi nheo mắt:

- Có con nhỏ Thục Vy đó, anh chê thì thôi.

- Cô ấy chê tôi, tôi đâu dám chê cô ấy.

Tôi cười:

- Phải nói là hai người không hợp nhau thì đúng hơn.

Trần hỏi:

- Còn mấy cô em?

Tôi lắc đầu nguầy nguậy. Mấy cô em tôi theo một sát nút, không hợp với Trần. Trần chê con gái ăn chơi. Mấy cô em tôi kỵ đàn ông có bề cao khiêm nhường vì một bây giờ các cô mang guốc một tắc với một tắc hai không. Cặp bồ với Trần chỉ có nước mang dép ba phân cho nó có vẻ nhỏ bé.

Vũ thường lo tôi làm mất lòng bạn chàng. Tôi cười cười:

- Chả việc gì anh phải lo cả. Có thân em mới nói.

- Nhưng đừng chê anh ấy.

Mấy ông bạn của Vũ thuộc type đàn ông cổ. Thích những cái đẹp dịu dàng, hiền ngoan. Tôi thường nói với Vũ các ông khó thể mấy cũng được. Thích gì cũng có lý. Ngay cả cái việc lăng nhăng với phái đẹp tôi cũng không nói. Chỉ mỗi cái chuyện các ông có em nuôi, cháu nuôi là tôi chê.

Vũ hỏi:

- Tại sao kỳ vậy?

- Tại em thấy vô duyên không chịu được.

Vũ tỉnh bơ:

- Anh thì lại thấy dễ chịu. Lâu lâu buồn đến nhà các em, các cháu đấu hót cũng vui đáo để.

Tôi bĩu môi. Cả bốn ông đều là dân khùng. Ông nào cũng có hàng tá em ruột lại không thèm chiều, không thèm nhận. Đi nhận toàn những cô em lảm cẩm bên ngoài. Cô thì mập, cô thì xấu, cô thì.. hôi nách, cô sâu răng. Đã là em nuôi của ông Bá thì cũng là em nuôi của ông Trần, ông Vũ. Đã là cháu nuôi của ông Vũ thì sẽ là cháu nuôi của ông Trần, ông Bá. Tôi điên cái đầu vì không thể nhớ nổi tên các em của mấy ông này. Ông Trần là chúa hay rủ Vũ đi đấu hót. Tôi theo Vũ với Trần đến nhà các cô vài lần. Thấy ngượng tê cả người vì các "em" lớn quá thể là lớn, lớn không chịu được mà cứ gọi tôi bằng chị Vũ ngọt xớt ở đầu môi:

- Lâu ghê anh Vũ mới đưa chị đến chơi. Em cứ nhắc với anh Vũ hoài.

- Chị trẻ quá. Nhỏ xíu à.

Thế đó. Đàn ông thật là kỳ. Cả đến ông anh ở xa nhà của tôi cũng vậy. Em mình đẹp mấy cũng chê Em thiên hạ xấu như ma thì khen lấy khen để. Em mình mười tám tuổi bồ bịch văn nghệ một tý là hét ầm ầm:

- Bằng tí tuổi không lo học, lo nhân tình nhân nghĩa, lo hẹn hò dung dăng.

Vậy mà tôi thấy các ông cặp bồ với mấy cô cỡ mười sáu mười bảy. Cũng dạn dĩ con cái người ta đi chơi vung vít khắp nơi thì không ai dám nói năng gì cả. Ông Trần gặp tôi đâu thì rên:

- Nghèo quá Mỹ ạ. Không có tiền đưa đào đi xi nê.

Tôi nói:

- Nhìn đi xi nê với đào một bữa cũng được, có sao.

- Sợ nàng giận.

- Giận thì thôi. Anh nhiều đào quá đâu phải một cô mà sợ giận.

Trần hỏi nhỏ tôi:

- Thế Mỹ muốn tôi đi chơi với cô nào tuần này.

Tôi cười:

- Cô nào anh đỡ vất vả lo tiền ăn kem, uống nước thì đi.

Trần dọa tôi:

- Rồi nhé.

Tôi hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Mỹ xúi tôi, lỡ mà cô bồ ruột giận tôi, tôi đổ tại vợ Ông Vũ bắt tôi đi chơi với cô khác.

Tôi bấu môi:

- Anh chỉ giỏi nhiều chuyện. Sao không bao giờ tôi nghe anh nói đưa cô em gái đi chơi hết vậy. Có em xinh ghê là xinh lại cứ nhốt trong nhà hoài. Lo đưa mấy cô em vợ vắn đi tốn tiền vô ích.

Trần cười cười:

- Em gái xinh phải nhốt trong nhà là đúng. Đưa nó đi chơi nó biết nhiều thêm khổ.

Tôi hỏi:

- Sao khổ?

- Biết sớm không học hành được đâu.

Tôi dài giọng:

- Bộ cô ấy không biết tự tìm hiểu lấy hả. Rồi cũng sẽ có những chàng khác tán tỉnh, say mê cô ấy chứ bộ.

Trần nhăn mặt:

- Tôi chưa cho phép nó có bồ, đồ anh chàng nào dám dụ dỗ nó.

- Vậy sao anh tán tỉnh con gái người ta.

- Bao giờ đâu.

- Cái cô bé con ông Thiếu tá gì đó, mới có mười lăm tuổi rưỡi.

Trần cười, hết chối cãi:

- Cô ấy gọi tôi bằng chú.

Tôi lườm Trần:

- Xin ông. Lại giống như ông Vũ.

Vũ cười ha hả nháy Trần. Hai người rủ nhau ra đường đứng hóng mát. Tôi biết Vũ muốn kéo Trần ra khỏi cuộc tranh luận với tôi. Anh chàng sợ tôi nói quá Trần buồn. Tôi vẫn ghét mấy cái chuyện lăm cằm của ông. Hồi chưa lấy Vũ, tôi có rất nhiều bạn trai. Bạn lớn, bạn nhỏ đủ thành phần. Mấy anh chàng tán tôi không được vì biết tôi có Vũ, bèn xin được làm anh trai tôi. Tôi đáp thẳng thừng:

- Tôi có anh trai rồi.

- Anh nuôi ấy mà.

- Không được.

- Anh vẫn nghệ.

- Còn lâu.

Anh chàng tức quá, hỏi:

- Bộ tôi làm em anh không đúng sao. Nhỏ chút xíu mà chỉ ưa làm người lớn.

Tôi lắc đầu quày quật:

- Gọi anh bằng anh thì được. Xưng em với anh cũng được đi. Nhưng còn cái vụ làm em nuôi, anh nhận thì không được. Cho tôi xin.

- Sao kỳ vậy.

- Tại anh kiêu đó vô duyên lắm.

Tôi thẳng thắn và ngang ngược như vậy. Ngoài anh ruột ở xa nhà, tôi nhìn tất cả bằng đôi mắt bình thường. Mấy ông bạn của anh tôi đến nhà chơi ra về đàn anh rồi có một lúc nào đó nhét vào tay tôi lá thư tỏ tình, tôi đưa cho chị Mỹ, Tú, Thảo đọc. Bốn chị em cười như điên.

Tôi không phải là type con gái nhu mì như mong mỏi của Vũ. Chàng vẫn thường âu yếm bảo tôi:

- Em cái gì cũng... được hết. Nhưng về phần ngang bướng đánh đá thì anh... chào thua.

Tôi cười với Vũ:

- Chỉ khi nào anh chọc sùng em lên em mới đánh đá. Còn thì bình thường em vẫn ngoan hết mình.

Vũ nói:

- Anh sẽ cố gắng tránh làm em bực để em không có dịp nổi máu du côn lên.

Tôi cười cười, làm ra vẻ thật ngoan cho Vũ yên tâm.

Buổi chiều Vũ về sớm. Tôi chạy ra mở cửa cho chàng, Vũ khoe với tôi:

- Mai anh nghỉ Mỹ ạ.

Mắt tôi sáng lên:

- Thích nhỉ. Em đang có việc để nhờ anh.

Mặt Vũ dài ra:

- Việc gì?

Tôi ôm cánh tay Vũ:

- Từ từ đã.

- Em làm anh sốt ruột

- Bộ anh không thích được lo cho em sao?

Vũ nói khó khăn:

- Dĩ nhiên rồi.

Tôi cười. Vũ đi nhanh vào nhà, tôi kéo tay chàng:

- Nhè nhẹ không cu Tý dậy.

Vũ nói:

- Để nó dậy đi. Chiều nay chúng mình đi chơi.

Tôi hỏi:

- Cho cả cu Tý đi nữa hử?

Vũ gật đầu:

- Ừ, hai mẹ con mặc đồ thật đẹp nhé.

Tôi kiễng chân ôm cổ Vũ:

- Có con rồi mà đi chơi hoài.

Vũ hát mặt:

- Để em đừng cho là anh không nghĩ đến em và con, chỉ lo vui bạn.

Tôi buông cổ Vũ, ngồi xuống giường nhìn cu Tý say ngủ. Hai tay xòe ra để trên đầu, ghò ghề trông thật dễ thương. Tôi muốn cắn thật đau lên đôi má bầu bĩnh của con. Răng tôi nghiến lại tê dại...

Vũ nói:

- Anh tắm xong mình sửa soạn đi nhé.

Tôi gật đầu:

- Nhưng đi đâu thế anh?

Vũ nói, giọng sốt sắng:

- Đến thăm vợ chồng Bá, bà ấy mới sanh. Rồi đến nhà Toàn, vợ hần có bầu mấy tháng rồi, hỏi xem bao giờ sanh.

Tôi tiếp:

- Và cuối cùng là đến ông Trần.. đúng không?

Vũ cười tươi tỉnh:

- Đúng. Đến rủ Trần ra xa lộ nhậu lai rai.

Tôi thở ra. Cuối cùng vẫn là mấy ông bạn quý của chàng chiếm giữ được chàng. Tôi chỉ việc theo bên chàng như hình với bóng. Và cu Tý theo tôi cho đủ khung cảnh gia đình để Vũ thấy chàng đầy đủ.

Giàu vì bạn, sang vì vợ. Tôi cố gắng để chàng được sang, được mát mặt vì tôi vậy.

Nhưng dù gì đi nữa, Trần, Bá, Toàn vẫn là những người thân thiết của vợ chồng tôi và khi thiếu vắng họ không riêng gì Vũ, cả đến tôi cũng buồn.

Trường Sơn được một tháng tôi bắt đầu viết nhật ký cho con. Vũ đã đóng tặng tôi một cuốn sổ dày, giấy trắng thật đẹp với hàng chữ "Nhật ký của bố mẹ viết cho con trai đầu lòng" ở trên mặt bìa trang mở đầu, chàng viết:

"Trường Sơn,

Con yêu quý của bố mẹ.

Sau những ngày tháng đợi mong, con đã ra đời trong nỗi niềm sung sướng vô biên của Bố Mẹ. Con là niềm hạnh diện, là sợi dây thắt chặt tình yêu của Bố Mẹ với nhau, là nguồn vui mà Bố Mẹ hằng ao ước.

Để dành trọn vẹn cho con, Bố Mẹ nghĩ rằng chỉ có cách này - ghi lại những chuyện về con, những hình ảnh của con lên giấy - mới giữ được đầy đủ những kỷ niệm của con mang đến cho Bố Mẹ từ ngày con ra chào đời cho đến nay.

Một ngày kia, khi con lớn khôn, khi bố mẹ về già, và.. khi bố mẹ không còn nữa, con sẽ thấy đây là kỷ vật vô giá mà Bố Mẹ để lại cho con trai đầu lòng, hơn cả một gia tài tiền bạc.

Để lại cho con kỷ vật vô giá này, Bố Mẹ chỉ mong mỗi ở con, ao ước nơi con có mỗi một điều: luôn luôn là đứa con ngoan, hiếu thảo, và bố mẹ không bao giờ phải buồn khổ vì con.

Con nghĩ sao, con yêu của bố mẹ?"

Những trang tiếp theo đó là của tôi viết. Từ khi con biết lẫy đến khi con biết bò. Từ nụ cười ngây ngô trong ngày đến những lúc quấy khóc. Buổi trưa tôi phất vào mông Sơn hai cái thật đau vì không chịu ngủ. Một lát con nằm yên tôi hối hận xoa hai cái mông tròn mịn ửng của con rồi viết vào nhật ký hai cái phát đầu tiên ấy. Tôi viết về những cái răng vừa nhú lên xinh xắn của cậu bé. Những cái răng đầu tiên hành con nóng sốt mấy ngày. Tôi viết về ngày con thôi nôi tròn một tuổi - Bọn bè đến chật nhà, ai cũng khen con tôi xinh xắn dễ thương. Con có cái miệng thật đẹp, có hai tai to, con có cái nhân trung sâu và dài. Có ánh mắt của mẹ, nụ cười của bố. Đồ chơi của các bác, các cô, các cậu cho con đầy một giường. Con ngồi giữa, đôi tay mân mê từng món quà đẹp. Chẳng biết con đã nghĩ được ý nghĩa của một ngày tròn năm hay chưa?

Những ngày mang bầu, tôi chưa tưởng tượng được tôi thương con đến thế. Tôi chỉ mơ hồ, nói với Vũ:

- Chẳng biết con mình có dễ thương không hở anh?

- Chẳng biết nó có khóc suốt ngày như con bà hàng xóm?
- Chẳng biết em có chăm nôi thằng bé không?

Vũ dịu dàng khuyến khích tôi:

- Em sẽ làm được tất cả. Anh biết thế.

Bây giờ thì tôi đã làm được tất cả thật. Ngày Trường Sơn gần mười tháng biết đi, tôi thấy mình hụt hơi trong một niềm vui vô bờ bến. Mắt tôi rưng rưng nhìn con bước những bước đầu tiên trong đời. Tôi nghẹn ngào trong hạnh phúc. Nghẹn ngào như lần đầu tiên cô y tá đặt vào lòng tôi một hình hài nhỏ bé - Em bé đẹp quá! Bà đặt tên cho em chưa? Tôi cười mà môi run run muốn khóc. Tôi gọi tiếng con đầu tiên thăm thì trong cổ họng. Những ngày sau đó tôi vẫn chưa quen với tiếng con và xưng mẹ. Phải lâu lắm, tôi không nhớ là bao nhiêu ngày tôi mới gọi được tiếng con thuần thục, xưng Mẹ ngọt ngào.

Vũ bảo tôi:

- Em lo cho cu Tí quá. Quên lo cho em rồi đấy.

Tôi cười cười:

- Em sẽ lo cho em. Anh chờ em.

Vũ hỏi:

- Em sẽ bỏ con ở nhà đi bát phở một mình hờ?

Tôi lắc đầu:

- Không.
- Đi với ai?
- Với anh.

Vũ nheo mắt:

- Để thiên hạ tưởng làm mình chỉ mới trong thời kỳ yêu nhau thôi chứ hả? Anh luôn luôn chiều em cho đến ngày răng.. rụng.

Rồi Vũ nói:

- Này My. Em biết em vẫn còn.. trẻ trung như con gái không?

Tôi vénh mặt:

- Biết từ khuya.

Vũ cười ồn ào:

- Có vẻ tự tin nhỉ.
- Chứ sao. Con Tú nó nói em vẫn còn được nhiều người nhắc nhở.

Vũ trợn mắt:

- Ai nhắc. Chắc cô Tú lại..

Tôi cười xoa:

- Máy ông bạn ngày xưa.

Vũ nhăn nhăn cái mặt. Tôi cúi nhìn thân thể mình vẫn gọn gàng trong bộ đồ ngắn - Có thể là chưa ai nghĩ tôi có con cũng nên.

Buổi trưa Thực Vy đạp xe đạp đến tìm tôi. Vũ ngủ với cu Tí trong

phòng. Tôi kéo Thực Vy ra salon ngồi, pha cho bạn một ly nước chanh thật mát.

- Đi đâu mà mồ hôi nhễ nhại vậy?

Vy cũng cười nhe hai hàm răng trắng bóng.

- Đi bơi.

Tôi reo lên:

- A! Đi bơi hả?

- Ừ.

- Thích nhỉ.

Thực Vy nhìn tôi:

- My đi không?

Tôi nhìn vào trong nhà:

- Còn ông Vũ và cu Tí?

- Bắt ông Vũ ở nhà giữ con một hôm. My phải đi bơi cho thân hình thon nhỏ lại mới được. Lâu ngày bỏ chơi thể thao chân tay nhão ra cho mà coi.

Tôi bóp nhẹ cánh tay mình. Tôi đã là đàn bà rồi. Da đã bắt đầu mềm và bụng có vẽ nhão ra. Thực Vy bảo tôi:

- Mời có một con phải chịu khó giữ gìn. Khéo không xỏ xề ra thì chán lắm. My nên chơi thể thao lại.

Tôi lắc đầu:

- Ta chán chơi bóng bàn rồi.

Vy gật đầu:

- Ta cũng thế.

- Định đổi món gì?

- Ta đi bơi đều đều. Quen cả tài tử K.C. nữa.

Tôi cười:

- Vui nhỉ? Mà K.C. có đẹp không?

Vy so vai:

- Cái mặt thì đẹp thật, nhưng thân hình không mê nổi, xỏ xề quá rồi My ạ.

Tôi nói:

- Ờ, ta cũng nghĩ thế. Vậy mà "chị" chuyên môn đóng vai sinh viên mười tám hai mươi mới loạn.

Vy cười rúc rích:

- Ở ngoài trong chị còn "xỏ" hơn nữa. Tuần nào ta cũng gặp chị đi bơi trong "xệch" cùng với đức ông chồng. Ta đi với chú ta, chú ta bạn của chồng chị. Ta đành phải gọi chị bằng cô.

- Rồi sao?

- Chị không biểu diễn bikini mà chỉ mặc áo tắm một mảnh.

Tôi bấu môi:

- Một mảnh bây giờ cũng còn quá hai mảnh.

Thục Vy cải:

- Không. Chị mặc đầm hoàng lắm. Ta có hỏi chị đẹp thế sao không biểu diễn bikini cho các ông ngó chơi. Chị cười xoa má ta mà nói:

- Cô già rồi, đâu còn trẻ trung như cháu nữa mà mặc bikini. Các bạn của chú cười chết.

Tôi vỗ tay:

- Được quá ấy chứ. Biết người biết ta như chị K.C. là nhất. Tài tử Việt Nam mình tao chỉ chịu mỗi mình chị ấy.

Thục Vy gật gù. Nó lồi trong vì ra một lô hình màu, đưa cho tôi xem:

- Ta có chụp chung với K.C. đây này.

Tôi dán mắt vào mấy tấm hình. Con nhỏ Thục Vy quả là lí lắc. Hình nào nó cũng làm trò khỉ, hình thì đang ôm chân chú, hình khác Thục Vy đứng cạnh K.C trong bộ đồ tắm màu đỏ chói. Có hình Vy ôm phao bơi, miệng cười toe toét.

Tôi xem xong trao trả lại Vy, khen:

- Đẹp quá.

Thục Vy hỏi:

- Cái gì đẹp. Hình Vy hay K.C.?

- Tất cả đều đẹp.

Tôi nói, và trêu Vy:

- Vy cũng ăn ảnh quá trời đi, thế K.C có chịu mời Vy đóng phim không?

Thục Vy cười, mắt long lanh:

- Không, mà có mời ta cũng không đóng.

- Chê hả?

- Không chê.

- Vậy sao?

Thục Vy nheo mắt:

- Tại... tại kẹt anh chàng ở bộ Ngoại giao.

Tôi cầu vai Vy:

- Tiến bộ dữ rồi đấy. Chắc chàng không ưa bạn đóng phim.

Vy nói:

- Có lẽ.

- Định gì chưa?

- Định gì là sao?

- Là.. là.. cưới nhau ấy.

Vy cười dài:

- Từ từ đã bạn, trông gương bạn tôi chưa muốn lấy chồng đâu.

Tôi hást mặt nhìn Vy:

- Bộ ta bê bối xồ xề lắm sao mà sợ?

Vy nhăn mặt:

- Không, Mỹ vẫn còn được lắm. Nhưng hơi mất tự do thể thôi.

Tôi lắc đầu:

- Ai nói với bạn là ta mất tự do đó?

- Nhìn thì biết cần gì phải ai nói.

- Chưa chắc đâu.

Và tôi hỏi Thực Vy:

- Định đi bơi sao ghé đây?

Thực Vy cười nhỏ:

- Ghé thăm Mỹ và anh cu Tí chút xíu. Đi ngay giờ này hơi nắng.

Tôi chợt nói:

- Cho ta đi với.

Thực Vy trợn mắt:

- Thật không?

- Thật chứ.

Thực Vy reo lên:

- Phải đấy. Phải hoạt động trở lại cho đời vui tươi.

Tôi bảo Thực Vy:

- Ngồi chơi chờ ta một chút, ta thay đồ đi liền.

Tôi rón rén nhìn vào phòng. Vũ đang nằm lơ mơ có vẻ vừa thức giấc.

Tôi cuốn bộ đồ tắm bỏ vào xắc. Mặc một chiếc quần short màu trắng với áo thun xanh đậm, tôi bước ra ngoài. Thực Vy đứng bật dậy, khen:

- Mỹ vẫn hấp dẫn lắm.

Tôi nói đùa:

- Ta mà. Ta sanh xong cũng vẫn ăn diện như thường. Đâu ngán ai hả Vy?

Vy trề môi:

- Chỉ ngán mỗi ông Vũ.

Tôi cười:

- Tại ông ấy là chồng. Chiều tí ti cho ông ấy khoái mà.

Vy nói:

- OK, đi chưa?

Tôi bảo:

- Để ta gọi ông Vũ.

Vũ đứng ngay ở cửa, chàng trở mắt nhìn tôi. Vai mang chiếc xách nhỏ đựng đồ tắm, tôi cười với chàng thật tươi:

- Em đi với Thực Vy. Đã đến lúc em phải bảo vệ thân thể em rồi.

Vũ nhăn mặt:

- Để anh đi với em.

Tôi dấy lên:

- Không được. Có anh theo Vy nó cười em.

Vũ hỏi:

- Sao mà cười?

- Nó nói em đi đâu cũng phải có chồng.. kè kè bên cạnh.

Vũ nói:

- Chuyện, người ta có chồng thì phải đi với chồng chứ sao.

Tôi vẫn lắc đầu:

- Anh ở nhà trông con hộ em. Một chút em về liền hà.

Vũ gãi đầu:

- Không được đâu My.

Tôi lắc chiếc xách trên vai, dai dẳng:

- được mà.

Thụy Vy đứng cạnh tôi nháy mắt trêu Vũ, kéo nhẹ cánh tay tôi:

- Dột lệ đi My, khéo ông Vũ phản đối mạnh bạn lại nhi nữ thường tình bây giờ.

Tôi giờ tay vẫy Vũ và thản nhiên theo Vy ra cửa. Tôi đoán là mặt Vũ sẽ dài ra. Tuy nhiên, lâu lâu phải thế mới được. Vũ đã chẳng thường bỏ tôi ở nhà một mình hoài để đi ăn nhậu với bạn bè đó sao. Tôi tức mà đâu có dám nói gì chàng...

Êm ả một đời

Chương kết

Khi tôi trở về, con bé giúp việc ra mở cửa cho tôi với khuôn mặt khó dăm dăm. Tôi hỏi em đâu, nói chỉ vào trong nhà.

- Cậu đâu?

- Cậu nằm chơi với em.

- Gì mà mặt nhăn như khỉ vậy?

Con bé gãi tai:

- Cậu không biết dỗ em. Em gọi cô khóc quá trời. Cậu la em.

Tôi cười nhẹ:

- Em khóc mà sao lại la em?

- Cậu bắt em pha sữa cho em ăn, em nói cô chưa cho ăn bây giờ, còn sớm quá. Cậu la em chỉ biết nghe lời cô mà không biết nghe lời cậu.

Tôi hơi nhăn mặt, hỏi:

- Rồi em có pha sữa không?
- Dạ không.
- Sao nữa?

Con bé tươi nét mặt:

- Tại em nói cậu là em pha sữa cho em ăn rồi cô về cô la cậu chịu chứ em không chịu à. Cậu nói thì thôi vậy.

Tôi đưa chiếc xác cho con bé người làm rồi chạy bay vào nhà. Vũ đang nằm dang hai chân hai tay trên giường. Cu Tí thì lúi húi với mớ đồ chơi dưới đất. Thấy tôi, Vũ xụ mặt lại:

- Đi chơi sướng nhỉ.

Tôi ngồi sà xuống, ôm cu Tí vào lòng:

- Sao con ngồi dưới đất bẩn vậy?

Cu Tí dơ đôi tay bẩn lên ôm cổ tôi gọi mẹ, mẹ thật dễ thương. Vũ mát mẻ:

- Bây giờ mới biết thương con cơ à.

Tôi hất mặt:

- Thương từ lâu rồi chứ bộ.
- Thương mà đi chơi thảng tay.

Tôi nói:

- Anh thì sao?
- Anh là đàn ông.
- Đàn ông cũng như đàn bà.

Vũ cãi:

- Đàn ông lo việc ngoài đường. Đàn bà lo việc nội trợ, con cái.

Tôi buông cu Tí, ngồi sát cạnh người Vũ:

- Em có chối cãi việc đó đâu. Nhưng lâu lâu cũng phải cho em đi với bạn bè một tí chứ. Sao anh xấu tính thế. Người ta mới đi có hai tiếng đồng hồ đã cáu có rồi.

Vũ nằm xoay người lại, chàng vẫn còn vẻ giận dữ:

- Em nỡ bỏ anh ở nhà một mình.

Tôi cười:

- Với ba mình chứ một mình hồi nào. Anh này, cu Tí này và con bé Lang.

Vũ nhăn mặt:

- Cái con bé đó nó chỉ biết nghe em mà thôi.

Tôi nằm xuống cạnh Vũ, ôm choàng lên cổ chàng:

- Tại em dặn nó. Cho con ăn phải có giờ giấc dằn hoàng chứ đâu phải cứ nó khóc là anh bắt nó ăn đâu.

Vũ than:

- Giữ con mệt quá em ạ. Anh lao đao vì nó.

Tôi lườm Vũ:

- Hơi tí đã than. Con người ta ngoan thế kia mà chê.

Vũ nhồm dậy nhìn cu Tí rồi lại nằm vật xuống:

- anh đổ khô nước miếng đấy. Nó ngủ dậy không thấy em là cứ lè nhè gọi mẹ, anh phát điên cái đầu.

Tôi chớp mắt:

- Thôi từ nay em không đi đâu hết nhé.

Vũ hỏi:

- Hối hận rồi hả.

Tôi lắc đầu:

- Không hối hận, nhưng mà thương cả hai bố con.

Vũ cười ồn ào. Chàng chột ôm ghì lấy tôi, xiết mạnh trong đôi tay rắn chắc của chàng. Và, Vũ hôn tôi mạnh bạo như thuở nào mới yêu nhau. Những đam mê vẫn cuộn cuộn trên môi chàng chuyển sang môi tôi, tê tái một cảm giác tốt đỉnh của hạnh phúc trong tôi. Hạnh phúc mà cả hai chúng tôi đều góp sức xây dựng mãi.

Cu Tí đã chán đồ chơi leo lên giường. Vũ buông tôi ra, bế con đặt ngồi trên bụng. Tôi ngồi dậy bảo Vũ:

- Em đi tắm.

Vũ hỏi tôi:

- Đi bơi vui không.

- Vui, nhưng không còn được thoải mái như hồi con gái nữa.

Vũ nói:

- Vì em đã có bốn phận rồi.

Tôi nhìn Vũ nòng nân:

- Chắc em sẽ không bao giờ đi một mình nữa hết.

- Sao thế?

- Vì em nhớ anh, em thấy thiếu anh.

Vũ cười, ánh mắt chàng long lanh cảm động. Tôi ghé tai chàng nói thầm:

- Em bị trói buộc một đời bên anh rồi...

Không biết bao nhiêu ngày tháng đã trôi qua vì tôi không thích đếm.

Những ngày tháng êm đềm, êm đềm như tất cả những thói quen, những việc phải làm trong ngày của tôi. Nếu Vũ không xé đi tờ lịch tháng và nói:

- Tờ lịch cuối cùng của năm Sửu.

Thì tôi không bao giờ nghĩ là lại thêm một năm sắp trôi đi. Tháng chạy đến với những ngày oi ả giao mùa, với những lo lắng xa xôi cho một mùa Xuân sắp tới.

Tôi ngó Vũ đang đứng băng khuâng nhìn ra sân:

- Anh làm gì đó, Vũ?

- Lá rơi.

- Thơ mộng nhỉ?

Vũ lắc đầu thờ dài:

- Không, anh lo sợ vu vơ.

Tôi chợt buồn:

- Sao thế?

- Thời gian qua nhanh quá. Anh đếm từng ngày và sợ hãi sao đó. Lá rụng xuống đất rồi tan biến vào hư không. Một ngày kia.

Tôi cười nhẹ:

- Anh sợ chết đến thế sao?

- Em nghĩ sai rồi. Anh nghĩ đến Ba, Mẹ với đời người mong manh.

Tôi im lặng, gương mặt Vũ trông như tối lại. Tôi biết giây phút đó Vũ đang nghĩ đến Ba Mẹ chàng với đầy ray rứt. Và vô tình Vũ đã nhắc tôi nhớ đến Ba, Mẹ tôi.

Tôi nói:

- Tất cả đều tuần tự qua đi.

- Ừ, chỉ toàn là mất mát hay đổ vỡ.

- đó là sự sắp đặt của tạo hóa, lẽ tự nhiên phải như vậy. Mọi việc đã an bài, như anh đã lấy em, như chúng mình đã có đứa con. Cũng theo với thời gian, Tú đã lấy chồng, Cu Sơn đã lớn và nói năng thật sỏi.. Anh thấy không, tất cả đều quay sẵn theo một chiều, một nhịp đều đều. Mình chỉ có một bổn phận duy nhất là can đảm đón nhận tất cả, dù vui hay buồn.

Tôi nói thế với Vũ, tôi muốn an ủi chàng. Tôi biết Vũ đang nghĩ gì lúc này. Chàng tưởng tới sự ra đi vĩnh viễn của cha mẹ chàng, cha mẹ tôi, và những người thân trọng tuổi. Vũ hay nghĩ xa xôi như thế.

Vũ chép miệng:

- Em nói đúng. Mình phải can đảm đón nhận. Một ngày kia em và anh cũng sẽ vĩnh viễn ra đi và các con mình sẽ phải tập can đảm như mình lúc này.

Chàng quay vào mỉm cười với tôi, nụ cười thoáng buồn khi nhếch mép.

- Anh muốn rủ em đi chơi.

- Đi đâu?

- Đâu cũng được, để tạm khuây khỏa đi và khỏi bị ám ảnh vì những buồn phiền đang phủ kín lên anh.

Tôi rủ:

- Hay mình đi dạo phố?

Vũ ngần ngại:

- Anh không thấy hứng mấy.
- À, tội mình đến thăm Tú đi. Chẳng biết con bé dạo này ra sao?

Vũ gật đầu:

- Ủ, mình không gặp Tú từ hôm đám cưới đến giờ.
- Gần ba tháng rồi nhỉ.
- Chắc Tú mập ra.
- Sao anh biết?

Vũ cười:

- Đàn bà mới lấy chồng đều mập ra vì sung sướng, vì.. bén hơi trai.

Tôi lườm chàng:

- Sao em không mập.
- Tại em ngoan cố.
- Mới lấy thì mập, lấy lâu rồi gầy ốm hơn xưa vì phiền muộn chồng thì có.

Vũ không trả lời tôi, chàng bảo:

- Sửa soạn đi nhé.

Mười phút sau chúng tôi ra đường. Tôi vẫn cảm thấy mình gọn gàng và tươi mát. Ngồi sau xe Vũ, ôm eo chàng tôi chạnh nghĩ tới Mỹ, tới Thảo. Chị Mỹ đẹp, xinh mà không hiểu sao lại chậm lấy chồng. Mẹ tôi bảo tại chị khó tính hay cao số. Còn Thảo, thì bắt đầu phát triển trông thấy, đầy trẻ trung và lôi cuốn. Gia đình tôi không theo lẽ lối cổ, dù rằng ba mẹ tôi đều có tuổi. Ba nói:

- Mấy đứa con gái, đứa nào lấy chồng trước bố gả ngay, không phải chờ đợi chị trước em sau gì cho mất công.

Vì vậy tôi và Tú lấy chồng trước Mỹ. Chẳng biết Mỹ có nao núng chút nào vì sự sang ngang của hai đứa em ít tuổi.

Tôi và Vũ đến nhà Bắc khi cửa hàng còn mở cửa. Bà cụ ngồi ở quầy hàng niềm nở chào vợ chồng tôi:

- Cậu mợ vào chơi, mợ ấy đang dở bận trong nhà.

Vũ cung kính hỏi thăm sức khỏe ông bà cụ. Tôi nhìn cụ gầy guộc da nhăn nheo như tảo bào mà thấy buồn buồn, thương thương tuổi già.

Ông bà cụ biết Vũ là bạn của Vinh, anh ruột Bắc từ hôm chúng tôi đưa dâu nên rất quý chàng. Vũ hỏi thăm về Vinh, về Bắc. Bà cụ nói:

- Em Vinh ít về, còn em Bắc thì mới trở xuống đơn vị ngày hôm qua.

Bà cụ xin lỗi:

- Cậu mợ ngồi chơi để tôi vào gọi mợ ấy ra.

Một lúc sau Tú đi ra. Con bé nhoẻn miệng cười với Vũ và tôi. Tôi ngạc nhiên nhận thấy Tú như lột xác. Giản dị, gọn gàng và không còn dấu vết gì của một thừa ăn chơi bay nhảy.

Tú nói:

- Anh chị mới đến.

Tôi đáp:

- Ủ, Tú đang bận gì đấy?

Tú nhẹ nhàng:

- Em ướp hoa Cúc vào trà Nụ.

- Rảnh nghề rồi nhỉ?

Tú cười:

- Công việc cũng vui vui.

- Có gì bất mãn không?

Tôi hỏi nhỏ, thật nhỏ. Con bé lắc đầu:

- Bình thường cả chị ạ.

- Hối hận không?

- Không, nhưng hơi tiếc.

- Tiếc gì?

- Tự do.

Tôi cười thương yêu:

- Ai chả thế, mãi rồi cũng quen đi.

Tú nhìn quanh rồi ghé tai tôi thì thầm:

- Em dám có bầu rồi, My ạ.

Tôi ngó Tú dăm dăm:

- Tú không thích thì sao không kiêng?

- Đầu có, em thích chứ, nhưng cũng hơi ngại ngại vì có con sớm quá. Tại Bắc không chịu kiêng, ông ấy nói ông bà cụ thích có cháu bé.

Tú cười giải thích thêm:

- Các cụ già, sợ chết sớm mà không yên tâm vì chưa có cháu.

- mấy ông anh bà chị có đầy nhà rồi thôi?

- Cháu con ông út cơ.

Tôi kêu lên:

- Khó thế đấy.

Tôi nhìn qua Vũ. Chàng mỉm cười ngó hai chị em tôi trò chuyện không góp gì. Bà cụ đã trở ra quầy bán hàng cho khách. Tú có vẻ giữ gìn ý tứ hơn lúc nãy. Tôi nhủ thầm:

- Thế là yên phận nó, một gia đình mới, một cuộc sống mới với những buồn vui thăng trầm của cuộc đời. Dẫu sao, cuối cùng mọi sự cũng trở về êm ả, như giòng đời êm ả đang trôi...

Ngồi chơi với Tú thêm một lúc, vợ chồng tôi ra về. Bà cụ dặn đi dặn lại:

- Cậu mợ thỉnh thoảng lại chơi cho có chị có em...

Vũ vâng dạ luôn miệng:

- Vâng, cháu sẽ đưa nhà cháu đến thăm hai cụ và cô cậu ấy luôn.

Tôi cũng nói:

- Cụ cưng con dâu quá.

Bà cụ mỉm cười hiền hậu. Mẹ chồng nàng dâu như gia đình này hay gia đình Vũ là lý tưởng. Như mẹ con ruột không khác. Người con gái sợ nhất cảnh bị bơ vơ trong gia đình chồng đầy xa lạ. Lúc đầu tôi đã từng qua cảm giác đó. Tôi giữ thể thủ với nhà chồng, nhưng sự cởi mở của gia đình Vũ đã biến tôi thành con ruột trong nhà không chút khó khăn.

Ở nhà Bắc ra Vũ rủ:

- Đi xi nê không My?

Tôi nhìn Vũ dò xét:

- Đi thì đi.

- Em không thích à?

- Thích chứ.

- Vào Eden hay Rex coi nhé.

Tôi nói:

- Hay không, nếu không hay lắm thì coi ở Lê Lợi cũng được rồi.

Tự nhiên Vũ bật cười:

- Thôi coi Lê Lợi anh ngại lắm.

Tôi ngạc nhiên:

- Ngại gì?

- Tai nạn nghề nghiệp.

Tôi bật cười theo, nhớ tới Bá, bạn thân của Vũ. Ông này có vợ có con, là sĩ quan và hiện đang đóng ở ngoại ô Sài Gòn. Chữ "tai nạn nghề nghiệp" là của Bá dùng. Bá đã bị tai nạn nghề nghiệp - theo lời Bá - vào đúng hôm kỷ niệm ngày cưới năm này của vợ chồng tôi, ở rạp Lê Lợi xuất tối.

Kỷ niệm ngày thành hôn, Vũ rủ tôi đi xi nê buổi tối. Chỉ có phim ở Lê Lợi là coi được. Khi đèn bật sáng tan xuất hát, Vũ giữ tôi ngồi lại chờ thiên hạ ra bót để tránh cảnh chen lấn. Tôi ngồi nhìn vắn vợ xuống phía dưới, quan sát mọi người ra về. Bất ngờ tôi thấy Bá đi cạnh một người con gái lạ nhan sắc không có gì đặc sắc, nếu không "mô tả" là dưới mức bình thường. Tôi trở mắt nhìn. Đến gần chúng tôi Bá mới chợt thấy, anh chàng vội vàng cúi rạp người né né sau lưng thiên hạ, lẩn trước ra ngoài. Tôi nghĩ là Bá muốn tránh gặp vợ chồng tôi. Tôi quay lại định chỉ cho Vũ thấy ông bạn thân của chàng trốn vợ đi chơi với đào, nhưng Vũ đã cười cười tinh bơ:

- Kệ họ, em. Chắc người nào giống chứ không phải Bá đâu.

Tôi nổi sùng:

- Ủ, chắc anh em ông ấy chứ không phải ông Bá.

Vũ lại hề hề cười:

- Kệ họ mà.

Tôi ngắt tay Vũ thật mạnh:

- Bênh nhau chăm chăm.

Vũ nhăn nhó:

- Hay nhỉ, ai làm gì nào?

- Anh mà được thả lỏng ra thì còn khủng khiếp hơn ông Bá nữa.

- Bậy, anh ngoan.

Vũ đối đáp tôi son sỏ... Tôi tức mình:

- Mai mốt em tố với bà Bá cho ông ấy biết tay.

Nhưng tôi chưa kịp thực hành ý định - mà thật sự tôi chỉ nói chơi thể thôi - thì vợ chồng Bá đã đến chơi, hai hôm sau. Tôi còn ngạc nhiên biết bao khi chính Thúy, vợ Bá, kể lại câu chuyện trong rạp Lê Lợi tối hôm trước với vẻ thản nhiên cười cợt:

- Ông ấy khôn lắm My. Oì. Về thú tội trước và than thở là tai nạn nghề nghiệp. Ông ấy nói thế nào My cũng nghi ông ấy. Sự thật đó là cô bạn, bồ của một tên bạn ở đơn vị. Hai người cãi nhau tên kia bỏ về ngang nên cô đào hấn rủ ông Bá đi chơi luôn cho hết buổi.

- Lúc đó Thúy ở đâu?

- Mình cho con bé về bên ngoại, ở Gia định.

Tôi ngớ ngẩn cười:

- Dịp may cho ông Bá đi chơi tự do nhỉ?

Thúy cũng cười theo:

- Mấy ông ấy quỷ quái tinh ma thế đấy. Sợ vợ làm tùm lum bèn ra đồn chiến tranh chính trị trước.

Tôi hỏi:

- Rồi bà... nói sao?

- Thì, bỏ qua cho ông ấy chứ sao bây giờ. Họ lằng nhằng tí chút chả sao. Vả lại, biết đâu ông ấy chẳng bị tai nạn nghề nghiệp thật.

- Nghề nghiệp gì?

- Mai mốt cho thiên hạ, rồi bị tai nạn vì thiên hạ quý mình.

Tôi đành cười chịu thua Thúy luôn. Tuy nhiên tôi lại thấy quý mến vợ Bá hơn nữa. Một là Thúy rộng lượng, hai là Thúy đã cản nhàn chồng nhưng bề ngoài vẫn ra vẻ thản nhiên để giữ sĩ diện cho chồng. Vậy là Thúy khéo léo, khôn ngoan.

Tôi hỏi Vũ:

- Đàn ông ghê gớm thật.

Vũ ngây thơ cụ:

- Ghê gớm thế nào?

- Đấy, như ông Bá ấy, vừa ăn vụng vừa biết cách chùi mép.

Vũ ngạc nhiên cổ ý:

- Ở hay, đã bảo nó bị tai nạn nghề nghiệp mà, chính Thúy cũng nói vậy thôi.

Tôi nguyền cho Vũ một cái nên thân.

Lần này, nhắc lại câu khôi hài của Bá hửn Vũ đã có lúc nghĩ ngợi nhiều về chuyện ấy. Chàng có bao giờ muốn giống như Bá, hay nếu Bá có oan thì chàng có muốn được thật sự "lãng nhăng tí chút" như Thúy nói không. Tôi nhìn gương mặt Vũ trong gương chiếu hậu, cố suy đoán về tâm hồn chàng. Nhưng Vũ thản nhiên đến vô tình sau câu đùa đó. Chàng đã quên ngay những điều chàng nói. Vũ hỏi tôi:

- Sao, coi ở đâu đây bé?

Tôi đáp:

- Ở đâu cũng được, miễn anh ở bên cạnh em thì thôi.

- Lúc nào anh chả ở cạnh em.

Tôi cong cớn:

- Vậy mà cũng có lúc anh dám thú tội với em là bị tai nạn nghề nghiệp lắm à.

Vũ cười cười không nói. Ngang chợ Sài Gòn tôi nhìn lên nóc chợ. Một chiếc tháp đứng cam nín giữa trời đêm. Hình ảnh ấy tôi sẽ còn nhìn bao năm, bao tháng nữa rồi mắt tôi sẽ khép kín, bỏ lại tất cả cho thời gian gõ nhịp, không già.

Trong suốt quãng thời em ả của một đời người hạnh phúc, thế nào cũng có những lần bị đảo lộn. Trường hợp này đã đến với vợ chồng tôi, bằng một nỗi buồn to lớn. Sự ra đi của mẹ chồng tôi. Cụ chưa già lắm nhưng hay đau ốm. Đây là một bất hạnh lớn cho gia đình Vũ và tôi đã thiết tha cầu xin được chia xẻ nỗi đớn đau dày vò Vũ, mỗi đêm trước khi tôi ngủ.

Thời gian sau này vợ chồng tôi về thăm gia đình hàng tuần. Vũ nói chàng cảm thấy được an ủi rất nhiều khi ngồi bên ba mẹ. Chàng cũng muốn tôi được như chàng nên chàng đưa tôi về thăm ba mẹ tôi thường xuyên.

Mỗi lần gặp mẹ chồng tôi cố gắng tạo một bầu không khí vui tươi cho cụ bằng lòng. Cú Tý đã đóng góp nhiều vào công việc đó. Cụ Ôm cháu vào lòng hôn hít, xoa nắn chân tay thẳng bé và tỉ tê hỏi đủ chuyện.

Thằng bé trả lời lắm câu thật dí dỏm, thơ ngây. Mấy tuần rồi bà cụ bỗng đau nặng, nằm liệt một chỗ. Vũ đòi đưa cụ đi bệnh viện, nhưng cụ gạt đi:

- Thôi, đi làm gì phí tiền. Người già thường hay đau ốm mà con.
 Ba Vũ chỉ lặng lẽ ngồi nhìn, khi Vũ năn nỉ cụ khuyên mẹ, thì cụ nói:
 - Ba nói hoài mà mẹ con cứ bảo là không cần. Người già hay đau ốm vật như thế. Nằm nhà thương chỉ tốn tiền lạ bực bội không ít.
 Vũ thì không tin mẹ đau ốm thường. Một linh tính nào đã thúc đẩy chàng lo âu trước sự nằm liệt giường của mẹ. Tôi nhìn chàng, thấy khuôn mặt Vũ đầy băn khoăn và nóng nẩy, lòng tôi cũng ngậm ngùi nghĩ tới ngày chia xẻ Tôi khuyên Vũ mỗi chiều nên ghé về thăm mẹ, vì tôi bận rộn suốt ngày với nhà cửa, con cái. Đôi ba ngày mới theo Vũ về thăm cụ được.
 Vũ lặng lẽ mỗi buổi chiều từ nhà ba mẹ về. Tôi chờ chàng qua cơn mệt mỏi mới hỏi:
 - Mẹ có khỏe hơn không anh?
 Mắt Vũ thũng xuống vì lo lắng, chớp chớp:
 - Hình như không em ạ.
 - Anh thử thuyết phục mẹ đi nằm nhà thương lần nữa xem sao. Các cụ già ốm đau khổ lắm, và lại hay tiếc tiền nữa.
 Vũ gật đầu:
 - Có lẽ anh phải thuyết phục lại.
 - Tối nay đưa em và cu Tý về thăm mẹ nhé.
 Vũ lắc đầu:
 - Thôi em, anh vừa ở đó về. Để chiều mai anh đưa em đến.
 Tôi băng khuông đi dọn dẹp trong nhà, nghĩ tới những điều sắp đến, thời gian sắp qua Và chợt nghĩ đến ba mẹ tôi, lòng cũng quặn đau trong nỗi buồn day dứt.
 Buổi tối tôi nằm cạnh chồng, nghe tiếng Vũ thở dài náo ruột. Tôi nhòm dậy nhìn mắt Vũ mở lớn trong đêm. Bình thường chưa bao giờ Vũ thao thức như thế. Tôi đặt tay tôi lên má chàng:
 - Ngủ đi anh.
 Vũ nói:
 - Tự dưng anh mất ngủ My ạ.
 - Hỏi chiều anh có uống trà với ba không?
 Vũ gật đầu:
 - Anh uống có một hớp nhỏ. My này!
 - Dạ.
 - Anh lo ghê em ạ.
 Tôi lắc đầu trấn an Vũ:
 - Ngủ đi anh. Tại anh uống nước trà nên bị bứt rứt đó.
 Vũ gác tay lên trán nằm im. Một lát tôi nghe chàng trở mình. Vũ gọi tôi:

- My Ơi.

Tôi hỏi:

- Gì thế anh?

- Anh sợ mẹ chết quá. Tự dưng anh hồi hộp và nôn nao thế nào ấy. Tôi muốn khóc trong câu nói của chàng. Tôi ôm chặt lấy con nằm im thín thít không dám lên tiếng. Tôi sợ nghe những linh cảm mơ hồ của Vũ quá thể. Vũ không nghe tôi trả lời, chàng cũng lặng thinh luôn.. Buổi sáng Vũ dậy thật sớm. Tôi dậy theo Vũ, lặng lẽ. Vũ mặc quần áo đến sở làm mà hai mắt ngơ ngác. Chàng bảo tôi:

- Anh ghé về nhà thăm mẹ trước khi đến sở.

Tôi nói:

- Nếu mẹ không bớt anh bàn với ba đưa cụ vào bệnh viện đi anh. Cụ phản đối nhưng rồi đâu cũng vào đấy cả.

Vũ gật đầu. Tôi đưa chàng ra cửa. Buổi sáng còn mờ hơi sương, tôi so vai vì lạnh. Vũ bảo tôi:

- Em vào ngủ tiếp đi.

Tôi chớp nhẹ ánh mắt. Vũ dặn:

- Khóa cửa cẩn thận. Vào ngủ đi cho khỏi mệt.

Tôi khép cánh cửa lại khi nghe tiếng xe của Vũ nổ dòn. Tôi quay vào nhà. Mắt tôi tỉnh táo hơn mọi hôm nên tôi không ngủ lại như lời dặn dò của Vũ. Đi loang quanh trong nhà để tìm việc mà làm, tự dưng ruột gan tôi nóng nẩy kỳ quặc. Đứng nhìn cu Tý ngủ say sưa, tôi thấy lòng êm ả được một chút, bình yên được một chút.

Con bé người làm đang lúi húi sau nhà, tôi ngồi may lại chiếc màn cửa bị đứt từ mấy hôm nay, mắt tôi nhay nháy liên hồi. Một lát tôi vùng dậy. Tiếng xe của Vũ rền vang từ đầu ngõ. Vũ về, tôi chạy ào ra cửa. Mặt Vũ tái ngắt như xác chết.

- Mẹ mất rồi em Ơi!

Tôi tưởng mình nghe lầm. Mắt tôi mờ đi. Vũ đẩy tôi lọt vào trong nhà, chàng run run:

- Đi với anh, em.

Tôi cắn chặt hai hàm răng:

- Mẹ mất à?

Vũ không nói. Chàng lạnh băng đứng trước màn nhìn cu Tý đang cuộn tròn trong chiếc chăn len. Tôi đứng cạnh chàng không dám thở mạnh:

- Để em đánh thức nó dậy.

Vũ nói:

- Nhớ mặc áo ấm cho con kẻo lạnh.

Tôi đánh thức cu Tý, mặc áo cho con rồi tôi thay đồ thật nhanh.

Chúng tôi nhìn nhau xót xa phiền muộn. Vũ chở mẹ con tôi trên xe chàng. Tôi ôm ngang lưng Vũ mà thấy thương chàng quá đỗi. Suốt ba ngày tôi không về nhà. Suốt ba ngày mặt Vũ hốc hác, râu dài ra trông già đi mấy chục tuổi. Mắt chàng đỏ mọng. Khi người đàn ông khóc, nỗi đau đớn hình như tăng lên gấp vạn lần. Tôi nhìn Vũ trong cơn đau tột cùng của cơ thể. Tim tôi thất lại như chính tôi đang đau vậy. Người chết như thế là yên phần. Cái khổ dành cho người sống. Cho ba Vũ, cho các anh chị Vũ và cho chàng, cho cả chính tôi nữa. Bao lần quỳ gối trước linh cửu cụ, lòng tôi trùng xuống một nỗi xót xa Cái chết đến nhanh quá. Chớp mắt một cái đã thấy người đi về với cát bụi. Một ngày nào... một ngày nào sẽ là mẹ tôi.. Tôi rùng mình! Một ngày nào đó không biết có còn xa lắm không? Mẹ tôi cũng đã già rồi. Tôi bỗng có một ao ước lạ lùng là xin cho tôi được chết sớm, chết trước mẹ tôi, để tôi không phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng này.

Ngày cuối cùng chúng tôi trở về nhà sau đám táng của mẹ Vũ. Căn nhà như phủ một màu tang. Tôi đứng bên cạnh Vũ nhìn chàng mở toang cánh cửa mà mắt ngó hun hút vào khoảng không, không dám nói một lời an ủi nào cho phải.

Cu Tý đứng cạnh bố nãy giờ chột nắm tay bố, lắc nhẹ:

- Bố, bố bật đèn cho sáng đi bố.

Vũ nhìn xuống cái dáng nhỏ bé của con, môi chàng run lên nhè nhẹ.

Chàng cúi xuống bế cu Tý lên tay, áp má trên má con, thầm thì:

- Con thương yêu của bố.

Tôi nhìn thấy hai giọt nước trong mắt đỏ rực của chàng chảy dài xuống má...

Cũng đáng điều này một hôm nào gần hai năm trước tôi đã nhìn thấy ở Vũ. Chàng đứng nghiêng nghiêng trước mặt tôi, xé tờ lịch tháng, đẩy thời gian nhích tới tận năm. Vũ có vẻ bần thần, chàng nói với tôi:

- Nhanh nhĩ.

Tôi hỏi:

- Gì nhanh?

- Mẹ mất đã gần một năm rồi My ạ.

Tôi gật đầu:

- Ừ, nhanh ghê.

Vũ quay lại nhìn tôi buồn buồn:

- Con cái mất cha mẹ buồn ghê Có mồ côi rồi mới thấy bố mẹ cần thiết cho cuộc đời của mình đến ngàn nào.

Tôi ngồi im, nghe nóng ở mặt. Vũ lại làm tôi chạnh nhớ tới mẹ tôi.

Nếu lũ em tôi bơ vơ và ba mẹ tôi không còn nữa, nếu đặt vào trường

hợp tôi, chắc chắn còn bị thảm đến ngàn lần hơn.

Vũ đến cạnh tôi, ngồi xuống thành ghế:

- Em làm gì đó?

- Em may lại chiếc gi-lê cho con. Chiếc cũ đã rách cổ rồi.

Vũ nâng cằm tôi lên, âu yếm:

- Sau khi mẹ chết đi, anh nghĩ được một điều hữu lý.

Tôi mở to mắt nhìn chàng:

- Điều gì anh?

- Muốn báo hiếu cha mẹ không gì bằng đem hết tâm hết sức nuôi nấng dậy dỗ con cái của mình nên người.

Tôi ôm cánh tay Vũ vào lòng:

- Anh nói đúng. Sự hy sinh của cha mẹ cho con cái thật quá sâu rộng không thể nào trả ơn được. Con cái chính là mục tiêu để mình chứng tỏ mình có xứng đáng là con của bố mẹ mình hay không.

Vũ nâng tôi đứng lên, lại gần cửa sổ. Nhiều năm đã qua đi, nhưng ngôi nhà này là một hình ảnh quen thuộc dễ thương mà mình hằng bắt gặp. Ngoài sân, cây Ngọc lan rợp bóng mát, và thoang thoang hương thơm hoa nở muộn. Trời êm ả như một cuộc đời bình yên.

Gió đùa cợt trên những cành lá non tươi mát mắt.

Vũ gọi:

- Em này.

Tôi dạ thật hiền, Vũ tiếp:

- Lâu lắm rồi anh quên mất anh.

Tôi ngơ ngác nhìn chàng.

- Anh mãi đắm mình trong nỗi buồn, quên cả thực tại và bổn phận.

Anh bỗng chợt như tỉnh giấc khi nhìn cu Tý như quá lớn.

Tôi nói:

- Con trai mình đã lên ba.

Vũ gật đầu:

- Ừ, sang năm tới tuổi vào mẫu giáo rồi đấy.

Chàng tiếp, giọng hăng hái:

- Anh nhớ ra rằng anh phải lo lắng cho nó, dậy dỗ nó nên người. Đó là cách hay nhất để báo đền công ơn dưỡng dục.

Vũ nói một cách long trọng. Tôi cảm động ứa nước mắt. Vũ vẫn miên man:

- Từ nay anh sẽ dành thì giờ để dậy dỗ, tìm hiểu cu Tý.

Tôi dịu dàng:

- Quả thật nó đang cần anh săn sóc.

Vũ nhìn tôi ánh mắt đầy thương yêu triu mến:

- Cả em nữa chứ.

Tôi lắc đầu:

- Em không cần thiết. Em sống vì anh vì con. Chỉ cần anh, chỉ cần con thương yêu em là em sống đầy đủ và sung sướng rồi.

Vũ nâng cằm tôi lên, chàng hôn nhẹ lên trán tôi rồi đứng dậy:

- Kể từ ngày mai bố con anh sẽ bắt đầu bài học đầu tiên: lễ phép. Đó là bài học khai tâm cho anh ngày nhỏ.

Tôi mỉm cười gật đầu với chàng

*

* *

Bữa tiệc tàn trong tiếng cười vui của mọi người. Tôi liếc nhìn Vũ, chàng có vẻ vui thật tình. Tôi nghĩ lúc này chàng đã lại đầy đủ như xưa. Bên cạnh chàng là tôi, là Trần, là Bá, là Toàn và một số bạn bè được mời đến chung vui nhân ngày kỷ niệm lễ thành hôn của chúng tôi. Tôi có ý định tổ chức đông đảo thế này vì tôi muốn Vũ thực sự tách rời với thế giới buồn phiền mà chàng đã đắm mình vào đó kể từ ngày mẹ mất. Không khí vui tươi, cởi mở này đã làm Vũ quên được buồn phiền, hòa mình vào tiếng cười đùa của mọi người.

Gặp tôi ở cửa phòng ăn, chàng âu yếm:

- Em vui chứ?

Tôi gật đầu hằng hái:

- Dạ.

- Anh cũng vậy.

Nói xong Vũ rút trong túi ra một hộp nhỏ gói giấy hoa cẩn thận:

- Quà tặng em "ngày cưới".

Tôi run run đỡ lấy:

- Gì thế này, anh?

- Em mở ra xem.

Tôi thông thả gỡ từng nút dây, từng nếp giấy. Một chiếc hộp xinh xắn. Tôi mở vội ra. Một chiếc nhẫn vàng thật xinh có trái tim nhỏ lồng trong một trái tim lớn hơn.

Tôi vui vẻ nói với Vũ:

- Em biết lúc nào anh cũng nghĩ tới em.

Vũ vuốt tóc tôi:

- Và lúc nào anh cũng lo lắng, bảo bọc em.

Tiếng người gọi ồn ào bên trong phòng ăn làm tôi và Vũ vội rời nhau, trở lại. Cuộc vui tiếp tục kéo dài đến khuya.

Khi mọi người ra về hết, ngôi nhà trở lại yên tĩnh. Cu Tý đã ngủ say, con bé giúp việc nhà bắt đầu thu dọn.

Tôi nói:

- Em đi tắm một chút, buổi chiều bạn làm việc chưa tắm được nóng

quá.

Vũ vào phòng nằm nghỉ. Tôi mang quần áo đi tắm. Khi trở vào phòng với thân thể mát rượi vì nước, Vũ đang nhìn băng quơ lên trần nhà.

Thấy tôi, Vũ ngồi dậy:

- Đi ngủ sớm cho khỏe đi em.

Tôi tắt ngọn néon và bật đèn ngủ. Ánh sáng xanh nhạt trải thướt tha khắp căn phòng. Vũ dang tay ôm tôi vào lòng và đặt tôi nằm xuống giường. Chàng áp mặt vào ngực tôi, da thịt tôi nóng rực vì má Vũ.

Tôi vò tóc chàng trong tay âu yếm.

Trong im, tiếng Vũ thì thào:

- Anh muốn chúng mình có thêm một đứa con, một đứa con gái!

Tôi vít đầu Vũ xuống. Nụ hôn nồng nàn, say đắm. Tôi miên man với hình ảnh đẹp đẽ của một gia đình sau những thăng trầm của cuộc sống, giờ lại bình yên êm ả. Một ngày nào đó, ngôi nhà này sẽ rộn rã tiếng cười đùa của vợ chồng tôi với lũ con ngoan xinh xắn.

Mãi mãi, ước mơ nhỏ bé của tôi vẫn là được sống êm ả một đời bên chồng bên con, trong hạnh phúc.

Dung Saigon 74

Hết

Nguồn: Maiyeuem

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 24/02/2007 10:21:38 SA